

EMILY RODD AO V Á

DELTORA

ÚDOLÍ
ZTRACENÝCH

Země nestvůr a kouzel

FRAGMENT

UDOLÍ ZTRACENÝCH

SÁGA DELTORA

1 * Lesy hrůzovlády

2 * Jezero prokletí

3 * Město krys

4 * Poušť zkdzy

5 * Hora děsu

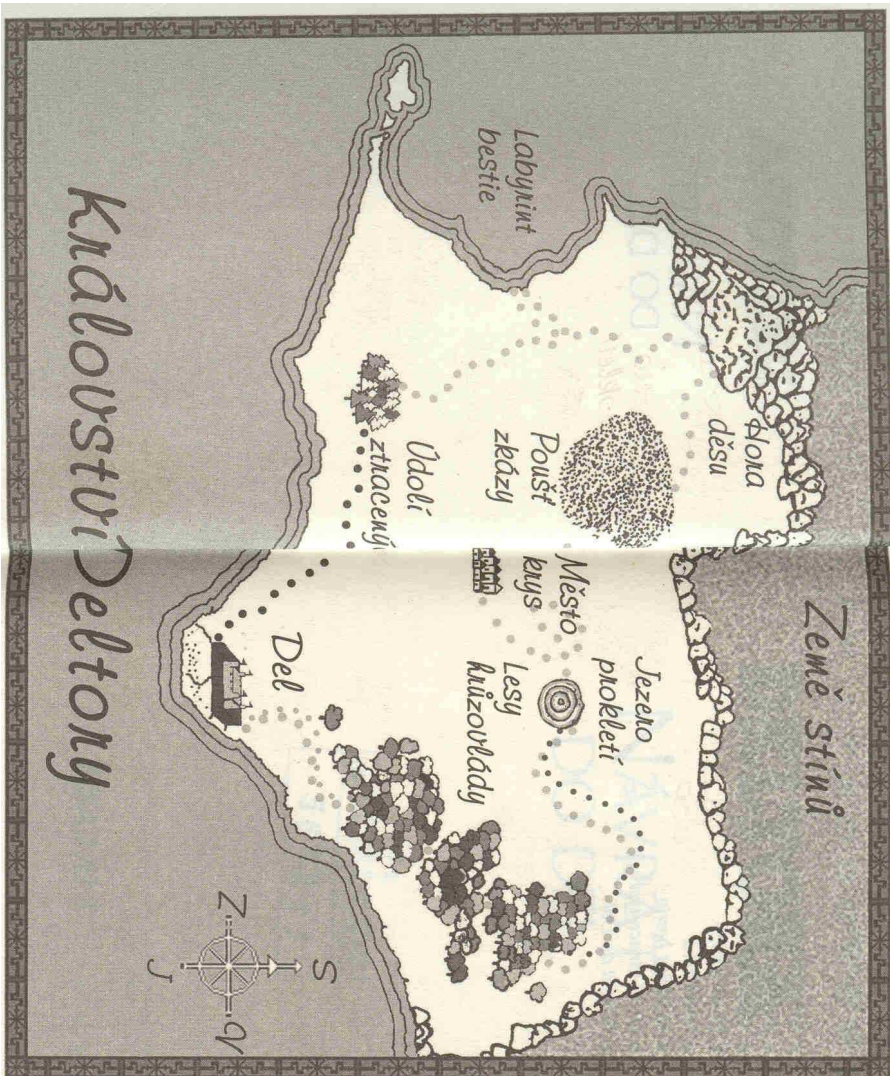
6 * Labyrint bestie

7 * Údolí ztracených

8 * Návrat do Del

EMILY RODDAOVÁ

ÚDOLÍ ZTRACENÝCH

OBSAH

1. Hrůzy noci	9
2. Posádka.....	17
3. Unášeni proudem.....	23
4. Ticho.....	30
5. Tajemství Tory.....	38
6. Nově příchozí	45
7. Souboj vůlí	52
8. Rozchod	58
9. Údolí ztracených	64
10. Palác.....	71
11. Hra	79
12. Hledání.....	85
13. Tvary.....	93
14. Jméno.....	100
15. Skříňka.....	110
16. Odpovědi.....	119

Předchozí vyprávění...

Lief, Barda a Jasmína pokračují ve velkém hledání sedmi ztracených drahokamů Kouzelného pásu Deltory. Ty ale leží skryté v temných a děsivých koutech království. Jedině když se je podaří zasadit zpět do Pásu, může být nalezen právoplatný následník trůnu a tyranie ukrutného Pána stínů skončí.

Už se jim podařilo nalézt šest drahokamů. Topas, symbol věrnosti, vyjasňuje mysl a má moc spojit živé se světem duchů. Rubín, symbol štěstí, zbledne, když jeho nositeli hrozí nějaké neštěstí, zahání zlé duchy a působí jako lék proti hadímu jedu. Opál, kámen naděje, dává nahlédnout do budoucnosti. Lazurit, nebeský kámen, je mocný talisman. Elbait, symbol cti, ztmavne, když je nablízku zlo. A ametyst, kámen pravdy, uklidňuje a konejší.

Společníci objevili tajné Hnutí odporu, v jehož čele stojí záhadný Zmar. Zmarova přítele Daina, který je doprovázel, unesli piráti. A Liefovi rodiče jsou dosud ve vězení.

V neustálém strachu před Šedými strážci Pána stínů a ohavnými převtělovači ely teď musejí společníci překročit řeku Tor a cestovat ke svému poslednímu cíli — do Údolí ztracených, kde je ukrytý poslední z drahokamů, veliký diamant.

A teď čtěte dál...

1. HRŮZY NOCI

Byla tma a naprosté ticho. Lief s Bardou a Jasmínou se plížili nocí jako stíny a řeka Tor, opředená svými tajemstvími, se klikatila nedaleko od nich.

Kvůli bezpečnosti se rozhodli cestovat v noci místo ve dne. Ale i noc měla své nástrahy. Neodvažovali se zapálit pochodeň, aby si osvětili cestu, a měsíc byl zahalený mraky. A když tma může skrýt je, může stejně dobře skrýt i slídícího nepřítele.

A skrývala víc než to. Schovala díry, kameny a strouhy. Skryla stromy, keře a orientační body v krajině. Každý krok byl krokem do neznáma.

Věděli, že někde před nimi je most. Až k němu dorazí, budou moci konečně překročit řeku, která jim přivodila tolik zármutku. Pak by mohli vyrazit směrem k Údolí ztracených, kde je ukryt veliký diamant, sedmý drahokam Kouzelného pásu.

Jenže v téhle tmě mohou snadno most minout a ani o tom nevědět. Takže ačkoli nikdo z nich už nechtěl na Tor ani pomyslet, zůstávali poblíž řeky s vědomím, že její temné vody je nakonec musejí dovést k cíli.

Lief jednou rukou sevřel Kouzelný pás, který měl ukrytý pod šaty. Ale přes veškerou svou moc mu Pás nepomohl lépe vidět v neproniknutelné tmě před nimi.

„Už to není daleko,“ zašeptala najednou Jasmína. Když k němu obrátila tvář, Lief viděl jen světlou šmouhu. Filli, který se jí choulil v kabátě, tlumeně zívá. Krej byl potichu a nebyl na jejím rameni skoro vidět, protože černé peří splývalo s okolní tmou. „Vidíš ho?“ zeptal se Barda.

„Ne,“ zašeptala Jasmína. „Ale cítím lidi a zvířata a most má být hned za vesnicí, pamatujete?“

Plížili se dál, až se ocitli na otevřeném prostranství. Liefovi se zdálo, že rozpoznal temnou zeď, která se tyčila po jeho levici.

Možná hned za ní hlídkují ozbrojení vesničané a mají nastražené uši, zda nezaslechnou něco podezřelého. Možná jen díky tomu tady vesnice stále stojí. Navzdory pirátům, kteří brázdí vody Toru, a banditům, kteří rabují po jejích březích.

Pokud hlídky něco zaslechnou, okamžitě začnou pátrat. Ihned by bez slitování zaútočily. Ze smutných příkladů všude podél řeky se už poučili, že stačí jediné zaváhání a mohou přijít o všechno.

Společníci postupovali dál se zatajeným dechem a opatrně našlapovali. Právě když se bezpečně dostali mezi skupinu stromů u zdi, mraky se rozestoupily a prostranství zaplavilo měsíční světlo.

Jasmína zalapala po dechu. „Měli jsme štěstí,“ zamumlala. „Kdyby se to stalo jen o chvílku dřív...“

Barda šťouchl do Lief a ukázal před sebe. Mezi stromy uviděl most. Byl velmi blízko a v měsíčním svitu vypadal pokojně. U něj se páslo malé stádo dlouhosrstých koz, některé stály, jiné odpočívaly v trávě.

Most byl bytelný a dost široký i pro povoz. Stála u něj velická cedule. Písmena na vývěsce byla vybledlá, ale Lief přesto dokázal rozeznat slova.

Lie-
rozbušilo
Tora!
město na
tolik od-
lům a
nám Del-
konalý
následníka trůnu.

fovi se
srdce.
Velké
západě,
dané krá-
králov-
tory. Do-
úkryt pro

Tora musí být blízko. Ale po městě nebylo ani stopy, když sotva před pár dny putovali podél řeky směrem k pobřeží. Tou dobou na ni Lief skoro nepomyslel. Měl příliš jiných starostí. Přesto mu to teď připadalo opravdu divné, protože Tora musí ležet na řece Tor. To bylo jasné už z jejího jména.

„Tora asi leží pěkně daleko od řeky,“ zabručel zklamaně Barda, jehož myšlenky se očividně ubíraly stejným směrem. „Ale je dost zvláštní, že jsme ji neviděli aspoň z dálky.“

Lief nepřítomně přikývl, protože mu ta záhada vrtala hlavou. „Možná jsme šli kolem ní v noci a třeba v noci nesvítí. Každopádně na ni možná ještě narazíme — cestou do Údolí ztracených.“

„Podle toho, co víme, není radno něco takového zkoušet, aspoň dokud Pás nebude úplný,“ sykla Jasmína. „Daina varovali...“

Zarazila se a skousla ret. Lief s Bardou také mlčeli. Zmocnily se jich vzpomínky na chlapce, kterého naposled viděli svázaného a bezmocného v pirátské jeskyni na pobřeží.

Dain toužil dostat se do Tory. Ale už nikdy ji nespatří. Právě teď s ním piráti jedou proti proudu řeky a za pár dní ho předají Šedým strážcům. I když Lief, Barda a Jasmína věděli, že mu nemohli nijak pomoci, jeho smutné vyplašené oči je v myšlenkách pronásledovaly.

Ten chlapec se určitě bude snažit utéct. Ale jakou šanci má proti bandě ozbrojených surovců, kteří se neštítí zlata od Pána stínů?

Jasmína pohodila hlavou, jako by chtěla setrást nepříjemné myšlenky, a obrátila svou pozornost ke stádu u mostu. „Budeme se muset pohybovat pomalu, abychom nevyplašili ty kozy,“ řekla. „Pokud začnou mečet, vše je ztracené.“

„Musí být zvyklé na lidi.“ Lief se díval na kozy, na jejich lesklé růžky a dlouhé, jemné chlupy. „Ale měli bychom se jim ukázat teď, dokud svítí měsíc. Pokud k nim vykročíme ze tmy, vyplašíme je.“

Udělal krok vpřed, pak se náhle zarazil a vykulil oči. Jedna z koz — něco s ní bylo v nepořádku! Tělo jako by se jí vlnilo a vzdouvalo jako plachta balónu.

Lief nechápavě zamrkal. Copak mě už v měsíčním světle šálí zrak? Když se na ni vzápětí zadíval znovu, byla stejná jako předtím. Ale přesto — ucítil, jak ho Barda pevně uchopil za paži a ukázal mu další kozu, která se chvěla a měnila, natahovala hlavu vzhůru a tělo se jí třásl. Za okamžik se zas vrátila do původní podoby. Pak mu to došlo. Právě viděl to, čemu Dain říkal třes.

„Elové!“ vydechl. „Nejsou to žádné kozy, ale elové!“ Zvedl se mu žaludek, když si uvědomil, že skoro vešli doprostřed stáda, aniž by cokoli tušili. Že jen o vlasek unikli smrti.

„Hlídají most.“ Barda vztekle zaskřípal zuby. „Co budeme dělat?“

„Jeden je musí odlákat, aby další dva mohli proklouznout na druhou stranu,“ řekla Jasmína. „Já...“

Barda rozhodně zavrtěl hlavou. „Je jich příliš mnoho, než aby skočili na takovou lest, Jasmíno. Někteří tě jistě budou pronásledovat, ale ostatní tu zůstanou. A když o tom teď tak přemýšlím, cestou na pobřeží jsem na druhé straně mostu viděl hnízdit spoustu vodních ptáků. Určitě jsou to taky elové, i když tehdy mě to nenapadlo. A jistě tam pořád hlídají.“

„Pak musíme jít dál,“ zabručel Lief. „Proplížíme se kolem mostu, aby si nás elové nevšimli. A vydáme se dál proti proudu hledat jinou cestu přes řeku.“

„Ale tady není jiná cesta!“ zasyčela Jasmína. „Neumím plavat, to přece víš. A i kdybych uměla, ti krvelační červi...“

„Nemůžeme řeku přeplavat, ale existují taky lodě,“ přerušil ji nevzrušeně Barda. „Máme peníze, abychom zaplatili za převoz. Nebo vyrobíme vor. Cokoli bude lepší než se postavit dvaceti elům.“

Stejně potichu, jak přišli, se odplížili dál od řeky a širokým obloukem kolem mostu pokračovali proti proudu řeky. Tu a tam v mezerách mezi stromy zahlédli kozy, které stále nehybně vyčkávaly v měsíčním světle.

*

Když začalo svítat a slunce si hledalo cestu mračným závojem, vesnice i s mostem už byly daleko za nimi. Zastavili v hloučku střapatých keřů, aby se schoulení u sebe najedli a odpočinuli si. Krej se proletěl, nachytal si hmyz a protáhl ztuhlá křídla.

Lief držel hlídku jako první. Omotal se pláštěm a snažil se udělat si pohodlí. Oči ho pálily, ale neměl strach, že by mohl usnout. Jeho tělo bylo uzlíček nervů.

Čas se vlekl. Krej se vrátil a uhnízdil se kus nad zemí v křoví. Zamračený úsvit přešel v pošmourné ráno. Mraky se nesly Liefovi nízko nad hlavou a každým okamžikem jako by houstly. Bude pršet, pomyslel si rozmrzele. Okolními křovinami vedly úzké pěšiny, které si tam udělala drobná zvěř, ale teď žádná zvířata vidět nebyla a Lief

byl za to vděčný. Na místě, kde slídí elové, cokoli živého budí podezření.

A Zmar tvrdil, že existují elové, kteří na sebe dokáží vzít i podobu neživých věcí — elové třetího stupně, mistrovské dílo Pána stínů. Pokud je to pravda a takové bytosti skutečně existují, mohl by být právě keř, na kterém sedí Krej, nebo kamínek u Liefových nohou skrytým nepřítelem. V každém okamžiku by mohla začít jeho děsivá proměna. Každou chvíli by se mohl zvednout bílý, mihotavý přízrak se znamením Pána stínů v srdci a přemoci je.

Nikde není bezpečno. Ničemu se nedá věřit.

Lief si olízl rty a snažil se potlačit strach, který mu svíral srdce. Ale stále jako by se mu chvěl kašdický sval. Vklouzl rukama pod košili a nahmatl Kouzelný pás, který měl zapnutý kolem beder. Prsty přejel k šestému kameni. Jakmile na něm jeho ruka spočinula, kouzlo amethystu ho začalo zaplavovat a on se pomalu přestával třást.

Někde najdeme loď, uklidňoval se. Přeplujeme řeku. Naše putování bude pokračovat. Přežijeme.

Ale stále se nedokázal zbavit pocitu, že jsou chyceni v síti. V síti, kterou pomalu, ale jistě stahuje Pán stínů.

2. POSÁDKA

Později ráno se Barda probral a vystřídal Liefu. Ten si šel zdřímnout a vzbudil se až uprostřed odpoledne. Otevřel oči a viděl, že nebe je olovené a všude kolem je ticho a klid. Posadil se a najednou ucítil tupou bolest v hlavě. I když spal tvrdě, měl zmatené, znepokojivé sny.

Barda s Jasmínou si právě zavazovali batohy.

„Až budeš připravený, měli bychom vyrazit, Liefu,“ řekl Barda. „Už je tma skoro jako v noci, a pokud budeme čekat, až se úplně setmí, moc toho neujdeme a spustí se déšť.“

„Další vesnice, kterou jsme viděli cestou k pobřeží, už nemůže být daleko,“ dodala Jasmína, otočila se a vykoukla mezi keři do volné krajiny. „Pokud tam dorazíme před soumrakem, možná bychom někoho přemluvili, aby nás převezl přes řeku.“

Lief najednou ucítil nával hněvu. Domlouvali se spolu, zatímco on spal, a dělali plány bez něj. Jistě netrpělivě čekali, až se probudí, a museli si celou tu dobu myslet, že je pěkný ospalec. Copak nevědí, jak byl unavený? Spal několik hodin, a přesto byl stále unavený — tak vyčerpaný, že by mu nestačil snad ani týden spánku.

Téměř okamžitě si ale uvědomil, že jeho zlost je důsledkem právě téhle únavy. Pohlédl na Jasmíniny ospalé oči a na hluboké, šedé vrásky v Bardově tváři. Byli stejně vyčerpaní jako on. Donutil se k úsměvu, přikývl a začal si sbírat věci.

*

Když dorazili k vesnici, ještě víc se sešeřilo, ale dosud nenastala úplná tma. Společníci opatrně prošli otevřenou branou ve zdi.

Z vesnice zbyly jen rozvaliny. Všechno, co nebylo z kamene, shořelo na popel. Na zdech, které se ještě nerozpadly, stála načmáraná známá jména „Fin“, „Nak“ a „Miln“.

„Pyšně tu napsali svoje jména, jako by byli králové a ne zloději, vrahové a piráti,“ zamumlala zlostně Jasmína. „Jsem ráda, že zemřeli v bolestech.“

„To já taky,“ zabručel Barda.

Lief by rád souhlasil. Kdysi by to pro něj bylo snadné. Ale při pomýšlení na osud Milna, který jektal hrůzou v Labyrintu bestie během posledních chvil svého života, nějak nemohl. Pomsta už mu nepřípadala sladká. Už viděli spoustu utrpení.

Odvrátil se a začal prohledávat rozvaliny. Ale nebylo tu co najít. Na tomhle mrtvém místě nezůstali lidé ani zvířata. Nebyl tu žádný úkryt.

A nebyla tu ani loď.

S těžkým srdcem všichni tři pomalu pokračovali dál.

*

O půlnoci začalo pršet. Nejdřív lilo jako z konve, až je déšť bodal do rukou a tváří. Pak liják přešel ve vytrvalý déšť, ve kterém úplně promokli a prochladli na kost. Krej se nešťastně hrbil Jasmíně na rameni. Filli, celý ucouraný, schovával hlavu k ní do kabátu.

Trmáceli se tmou a blátem, snažili se zůstat ostražití a hledali něco, co by jim pomohlo dostat se přes řeku. Ale nebyly tu stromy — jenom nízké keře. Nebyly tu žádné klády ani prkna vyplavená na břeh. Nenarazili na nic, co by se dalo použít na stavbu voru.

Za úsvitu si na chvíli odpočinuli pod nedokonalým přístřeškem z okapávajících listů. Ale po pár hodinách se po zemi, na které leželi, začaly valit potůčky vody. S námahou vstali a plahočili se dál.

A tak to pokračovalo. Počátkem třetí deštivé noci přestali hledat cestu přes řeku, která teď byla rozvodněná a vylévala se z břehů. Déšť jim dokonce i ve dne zakrýval výhled na druhou stranu, ale Lief s Bardou věděli, že touto dobou musejí být někde naproti rozlehlým rákosovým polím, která je zbrzdila cestou po proudu. Nemělo by cenu přecházet zrovna tady, i kdyby našli něco, na čem by mohli přeplout. Z trpkých zkušeností věděli, jaké to je, brodit se mazlavým blátem.

„Bude nám tahle příšerná řeka pořád stát v cestě?“ zaúpěla Jasmína, když znovu zastavili k odpočinku. „A copak tenhle déšť nikdy neskončí?“

„Když půjdeme ještě o kus dál, dostaneme se naproti místu, kde se Šírava vlévá do Toru,“ řekl Barda. „Tam jsou aspoň stromy. Mů-

žeme se tam schovat a odpočinout si, dokud nepřestane pršet. Mohli bychom si tam i rozdělat oheň.“

Kráčeli stále vpřed, jako v temném, chladném, mokrém snu. Když už šli docela dlouho, Jasmína se náhle zarazila.

„Co se děje?“ zašeptal Lief.

Jasmína ho mokrou rukou chytila za rukáv. „Pšššt! Poslouchej!“

Lief se zamračil a snažil se soustředit. Nejdřív slyšel jen bubnování deště a rychlý proud rozvodněné řeky. Pak k němu ale dolehly hlasy. Hrubé, zlostné hlasy. Křik.

Společníci se k nim opatrně blížili. Potom kousek před sebou spatřili blikat světlo. Předtím ho neviděli, protože bylo zakryté stromy.

Stromy! Lief si uvědomil, že konečně dorazili k úkrytu, který tak dlouho hledali. Ale někdo je předběhl. Světlo vycházelo z lucerny zavěšené na větví. Poblíkávalo, jak se kolem něj pohybovaly temné postavy a čas od času je zastínily.

Hlasy zesílily.

„Říkám ti, musíme se vrátit!“ hulákal nějaký muž. „Čím víc o tom přemýšlím, tím víc jsem si tím jistý. Neměli jsme nechávat Nak a Fina samotné s naší kořistí. Tak víme, že tam ještě budou, až se vrátíme?“

Lief potřásl hlavou. Šálí ho smysly? Slyšel toho muže říci jména „Nak“ a „Fin“? Mohli by být ti lidé v lesíku piráti, kteří vezou Daina proti proudu řeky, aby ho předali Šedým strážcům? Ale co dělají tady? Myslel, že touhle dobou už budou daleko proti proudu.

„Nak a Fin na nás počkají, jasný, Grene?“ zavrčel další z pirátů. „Ať říkají cokoli, budou chtít svůj podíl z odměny za toho ubožáčka z Hnutí, co ho máme na lodi.“

Mluví o Dainovi! Lief se natahoval, aby přes stromy viděl k řece, a zdálo se mu, že zahlédl vybledlé stažené plachty pirátské lodi. Lod' musí kotvit dost blízko břehu. A je na ní Dain!

„Seš důvěřivej blázen, Robine!“ vykřikl muž, kterému říkali Gren. „Jestli mám pravdu, Nak a Fin mají v merku víc než jen hrstku zlata! Proč by jinak nepluli s náma? Skutečně věříš, že se bojí toho Zmara? Vždyť je to stejnej ubožák jako ten, kterýho už máme.“

„Museli zastavit, když se spustil déšť,“ zašeptal Barda. „Možná proud řeky příliš zesílil, takže nemohli plout proti proudu. Zajeli ke břehu, aby se tu schovali.“

„Pak musí být veslice tady, na břehu řeky,“ zašeptala Jasmína.

„Nak a Fin by nás nezahlavili!“ vykřikla rozčileně nějaká žena. „Ty sám jsi zrádce, když něco takového říkáš, Grene. Dávej si pozor! Pamatuji, co se stalo Milnovi.“

Ostatní hlasy zlostně zašuměly.

„Nevyhrožuj mi, babizno!“ zavrčel muž. „Zkus se trochu rozpomenout. Copak se nepamatuješ, jak nám jeden z těch vězňů v jeskyni říkal, že Fin našel obrovský drahokam? Co když je to pravda?“

„Drahokam v Labyrintu bestie?“ poškleboval se Robin. „No ano, to je velmi pravděpodobné, tím jsem si jistý! Jsi padlý na hlavu, Grene, že věříš takovým povídkám?“

„Zavři klapačku, Robine!“ Grenův hlas byl plný zlosti.

„Zavři si ji sám, ty tlustej tupče!“ Ozval se výkřik, nenadálý prudký pohyb a bolestné zasténání.

„Jseš zloduch!“ vřískala žena.

Něco narazilo do lucerny. Světlo se prudce rozhoupalo a zhaslo.

„Držte se zpátky!“ zařval Gren. „Copak...“

„Dej od ní ruce pryč!“ vykřiklo rozrušeně několik dalších hlasů.

Pak to najednou vypadalo, jako by lesík vybuchl, když se zbytek posádky přidal k rvačce. Tlukot deště přehlušily výkřiky a vrčení, řinčení oceli, praskot větví, rány a řev.

„K řece!“ zamumlal Barda. „Rychle!“

3. UNÁŠENI PROUDEM

Lod'ka, ve které bylo po kotníky dešťové vody, se pohupovala u břehu řeky. Piráti ji nepochybně vytáhli na souš, když se poslední z nich vylodil na břeh. Ale od té doby hladina řeky stoupla a zase ji zvedla. Kdyby nebyla přivázaná ke stromu, dávno by ji odnesl proud.

Barda během chvilky odvázal lano a jeho společníci si mezitím nastoupili. Krej poletoval kolem nich. Když se Barda dostal k veslům, už je to neslo na hloubku.

Přes bubnování deště se stále z lesíku nesly výkřiky a vřískot. Nedaleko se na kotevním laně houpala pirátská loď. Dvě okénka na jejím boku se blýskala jako oči. Lief si toho předtím nevšiml. Zatímco horečně vybíral vodu z loďky, přejížděl očima palubu a hledal nějaký náznak pohybu.

Mezitím Barda zápasil s vesly. Ale nebyl na tuhle činnost zrovna odborník, a tak si rozvodněná řeka dělala s loďkou, co se jí zlíbilo. Odolávala každému jeho záběru a tlačila je po proudu.

„Proud je na mě moc silný! Nevím, jestli se dokážu dostat k lodi,“ zakřičel a setřásl si mokré vlasy z čela. „Musíš!“ volala Jasmína. A teprve v tu chvíli si Lief uvědomil, jak zoufale si Jasmína přeje zachránit Daina. Dosud to vypadalo, že se s jeho ztrátou smířila s klidem, který vždycky dávala najevo, když se přihodilo nějaké neštěstí. Ale teď, když byl Dain tak blízko, se nedokázala vyrovnat s myšlenkou, že by ho tam nechali.

Lief zaťal zuby, odhodil vědro a přesunul se na veslařské sedátko. „Udělej mi místo!“ vykřikl, vtěsnal se vedle Bardy a popadl veslo. Ještě nikdy nevesloval, ale viděl to dělat piráty sotva před pár dny. Myslel si, že je hravě dokáže napodobit. Společně s Bardou se naklonili dopředu, zabrali dozadu, předklonili se a znovu zabrali.

Mimořádný tlak na vesla začal nést své ovoce. Pomalu a s obtížemi se loďka přiblížila k pirátské lodi. Pak se ozval výkřik. Ne ze břehu, ale přímo z lodi.

Lief se rozhlédl. Na palubě někdo stál a zběsile mával. Byl to Dain. Vedle něj poskakovala menší postava, která divoce houpala lucernou. Lief pochopil, že to je to divné zlodějské stvoření, kterému

Dain říkal polypan. Piráti ho museli nechat na palubě s Dainem. A ten ho musel nějak přesvědčit, aby ho osvobodil.

Dain zvedl kotouč lana, připevňný jedním koncem k palubě lodi. Rozhoupal ho, jako by ho chtěl hodit do dálky.

Tady!“ zvolala Jasmína. Nemotorně se postavila a natahovala ruce. Loďka se nebezpečně kymácela.

„Sedni si!“ zaburácel Barda. „Převrhneš nás! Lief, ty pádluj!“

Potom Jasmína vykřikla, Krej zaskřehotal, loďka sebou trhla a stočila se. Lief se znovu ohlédl přes rameno. Tmavá silueta pirátské lodi se zářivými okénky se tyčila velmi blízko.

Dain hodil lano a Jasmína ho chytila. Tenký provaz se pevně napjal mezi dvěma rozhoupanými plavidly. Zdálo se, že musí každou chvíli prasknout, ale i když skřípal a napínal se, nepovolil.

„Neudržím ho!“ křičela Jasmína. Už se nebezpečně nakláněla přes příď, voda pěníla přímo pod její hlavou. Filli jí vystrašeně štěbetal na rameni, protože jí nemohl nijak pomoci a bál se mocného proudu. Krej se třepotal vedle nich a zděšeně krákal.

Barda pustil svoje veslo a dolezl k nim. Převzal natažené lano mohutnými rukama a silně zatáhl. Loďka se zakymácela a stočila se ve vlnách správným směrem. Lief sevřel obě vesla a ze všech sil se snažil sám přemoci proud.

„Ustup, Daine!“ slyšel křičet Bardu. „Vylezeme na palubu!“ Lief se odvážil otočit, aby se podíval. Dain s polypanem za zády hořečně slézali po provazovém žebříku, visícím z boku lodi přesně mezi rozzářenými okny, které připomínaly oči. Polypan stále držel lucernu. Vypadala jako třetí oko, oko, které poblikávalo a kývalo se.

Ale — jak Lief zamžoural přes déšť — další dvě oči také poblikávaly. A rozhodně byly jasnější, mnohem rozzářenější než předtím.

„Daine!“ zařval rozzuřeně Barda. „Daine! Tahle loďka je příliš malá. Nemůžeme...“

Dain ho musel slyšet, ale nešímal si toho. Obrátil se a připravil se ke skoku, zavěšený na žebříku jednou rukou. Z vlasů, přilepených k hlavě, mu crčela voda. Ve tváři, která se leskla ve světle lampy, měl zoufalý výraz. Nad ním brebentil polypan, který se pohupoval a vyděšeně trásl žebříkem.

Pak Lief ucítil kouř a pochopil. „Hoří!“ vykřikl.

Jak to vyslovil, ozvalo se zadunění odněkud z trupu lodi. Okénka se rozletěla na kusy a vyšlehly z nich plameny. Na boku lodi se otevřely obrovské praskliny a uvnitř běsnil oheň. Děšť syčel a vypařoval se, jak dopadal na rozpálené dřevo.

Dain s polypanem skočili najednou a tvrdě dopadli do veslice. Naklonila se na stranu, přes bok se nahrnula obrovská vlna, odhodila Lief a dozadu a vytrhla mu vesla z rukou.

Loďka se znovu srovnala. Převalovala se ve vlnách, rychle ji to unášelo ke straně, protože byla zatížená dvěma pasažéry navíc a vodou, která se hrnula dovnitř. Dain, ještě omráčený pádem, ležel opřený o sedátko, zatímco Jasmína zuřivě vylévala vodu a Lief s Bardou se natahovali pro vesla. Polypan vřískal, nalepený na přídi. Znal loď. Věděl moc dobře, co by se mohlo stát právě s touhle.

Od břehu řeky se začaly ozývat vzteklé výkřiky. Piráti uslyšeli hluk, zjistili, že loďka zmizela, a uviděli oheň. Lief se zarputile snažil udržet rovnováhu lodi. Viděl jejich stíny vyskakovat ve světle lucerny, kterou znovu rozsvítili. Ale tohle světélko bylo nic ve srovnání s peklem, ve které se proměnila loď.

Zdálo se neuvěřitelné, že oheň může tak plápolat, i když se shora leje děšť a vespod se valí hrozivá voda. Ale oheň vzplál pod palubou a začal se tam nekontrolované šířit.

„To ten polypan!“ vykřikl Dain, který se narovnal. „Odhodil lucernu do kajuty pod palubou, kde byl uložený olej, vazelína a barvy. Z toho nekonečného deště a bití od pirátů se dočista pomát!“

A možná taky z touhy po té hnědé gumě, kterou tak rád žvýká, napadlo Lief a, když hleděl na ječící dlouhonohou bytost, která se lepila k přídi. Jistě lituje, že někdy opustil Říční královnu.

„Musíme se dostat od lodi!“ snažil se Barda překřičet děšť. „Jestli půjde ke dnu, stáhne nás s sebou!“

Znovu se s Liefem nahnuli k veslům. Ale jejich těžkopádné úsilí nebylo k ničemu. Zdálo se, že nebezpečně nakloněná loďka se nakonec stejně musí převrátit. Kolik vody stačila Jasmína vylít, tolik jí zase nateklo přes bok dovnitř...

Polypan vypísl, oči skelné hrůzou. Pak se najednou bez varování vymrštil ze svého místa na přídi a přiskočil k Liefovi s Bardou, odstrčil je stranou a popadl vesla.

Barda zaklel a vrhl se na něj. „Ne!“ vykřikl Lief. „Nech ho! Dokáže veslovat mnohem líp než my. Může nás všechny zachránit!“

Dvěma hbitými máchnutími polypan obrátil loď. Pak se naklonil zpět, mocné paže se napjaly a začal zabírat. A jako by loďka poznala, že je konečně v rukou odborníka, proplouvala teď vlnami jako nůž měkkým máslem. Během chvilky se vzdálila, od hořící lodi a zamířila přímo přes řeku.

Jasmína dál vylévala vodu, a jak voda pomalu mizela ze dna veslice, jejich rychlost se zvyšovala. Brzy byla hořící loď daleko za nimi. Věděli, že před nimi jsou široké, čisté vody řeky Šíravy a most, který se přes ni klene. A byla před nimi také smutná vesnice jménem Soutok a malé molo s vývěskou *Říční královny*. Filli rozrušeně švitořil a věřil ve vzduchu. „Už jsme dost blízko!“ vykřikla Jasmína. „Jsme skoro u břehu!“

Polypan se otočil a vycenil hnědé rozdrkotané zuby. Jeho paže se ani na okamžik nezastavily, ale oči jako by mu zazářily, když hleděly do tmy.

Voda rychle kroužila kolem nich, jak se rozvodněné proudy obou řek mísily. Loďka se rychle blížila, ke břehu. Jako bychom právě proplouvali vírem, pomyslel si Lief, který křečovitě svíral sedátko. Kdyby nevesloval polypan, nikdy bychom tohle nepřežili.

Jenže v další chvíli už polypan nevesloval. Vyskočil ze svého místa a pustil vesla. Vyrazil k přídi a vyběhl kolem Jasmíny a Daina — ven, pryč do tmy.

Ozvalo se bouchnutí a zvuk utíkajících nohou.

„Molo!“ vykřikla Jasmína.

Směle se vyklonila z loďky a zašmátrala po pilířích starého mola, po tyči s cedulí *Říční královna*. Ale rozbouřené vody uchvátily loďku dřív, než se stačila chytit. Potom loďku stáhl proud a točil s ní dokola. Jedno z tažných vesel se zabořilo hluboko do vody, uvolnilo se, spadlo do zpěněných vírů a bylo pryč.

Barda se vrhl pro to druhé, ale sáhl po něm příliš pozdě. Než ho stačil chytit, zmizelo mu z dosahu.

Pak už společníci nemohli dělat nic — nic než se tisknout k bokům rozkymáčeného plavidla, zatímco je zrádné vody nesly pryč.

4. TICHŮ

Klid. Ticho. Růžové světlo prosvítající zavřenými víčky. Lief se probudil a pocítil zmatek. Nehybně ležel a bál se otevřít oči. Poslední, co si pamatoval, bylo, jak loďka do něčeho narazila, otočila se, a pak pokračovala ve svém šíleném, krouživém letu do tmy. Usnul jsem? přemýšlel. Jak je to možné? Ale musel spát, nebo ztratit vědomí. To bylo jasné. Protože teď se právě probouzel. Déšť ustal. Ta příšerná noc byla pryč.

Nebo — jsem mrtvý? Tohle světlo, pokojné houpání — takhle celý ten boj končí?

Otevřel oči. Nebe nad ním bylo růžové. Svítá.

Pomalů se posadil. Před ním se rozprostíralo jezero — obrovské jezero, hladké jako sklo. Jasmína spala vedle něj a Krej stál u ní na stráž. Barda ležel nedaleko a pravidelně oddechoval. A Dain — Dain seděl na přídi a v tmavých očích měl úžas.

Lief si navlhčil rty. „Kde to jsme?“ slyšel sám sebe, jak se ptá chraplavým hlasem. „Co se stalo?“

„Do něčeho jsme vrazili — řekl bych do nějaké úzké písčiny, která nejspíš vznikla při povodni,“ řekl Dain pomalu. „Proud nás musel zanést do koryta odděleného od hlavního proudu. Tak jsme dopluli sem, do tohoto obrovského jezera, místo aby nás řeka unášela dál hlavním korytem.“

„Ale vedle řeky Tor není žádné jezero!“ namítl Lief. Zavrtěl hlavou, neschopen uvěřit vlastním očím. Přesto viděl v dálce široký pás řeky, která se stáčela do moře.

„Zdá se, že kdysi tu jezero bylo,“ řekl Dain potichu. „A teď, díky záplavě, je tu znovu. Copak to nevidíš? Tohle jsou ta rákosová pole, Lief. Teď je z nich jezero, tak jako kdysi. A teď už tu není mlha, která by zakrývala to, co leží za ním.“

Ukázal tím směrem. Lief se otočil. A tam, přímo za jeho zády, byla souš a nespočet blikajících světél.

„To je Tora,“ zašeptal Dain. „Tora.“

Lief přimhouřil oči proti oslepující záři a nakonec rozpoznal blyštivé obrysy věží, věžiček a hradeb. Ve svém úžasu si nejdřív myslel, že září ty budovy, osvětlené zevnitř pomocí nějakého kouzla.

Pak si ale uvědomil, že to blikání způsobují paprsky časného ranního slunce, které dopadají na tisíce bílých kamenných ploch, vyleštěných do hladka.

Odvrátil pohled a promnul si oslněné oči. Bylo neuvěřitelné vidět město tak jasně. A přesto viděl dost, aby cítil zmatek, stejně jako údiv nad jeho tichou, netknutou krásou.

„Toru vytesali pomocí kouzel z mramorové hory,“ řekl Dain. „Je dokonalá — celá z jediného kusu, bez jediné prasklinky nebo rýhy.“

Jeho hlas byl silnější a hlubší. Lief na něj zamyšleně pohlédl a viděl, že sedí velmi vzpřímeně. Podruhé za tu dobu, co ho Lief znal, najednou vypadal starší, hrdější a ne tak křehký. Ústa měl pevně semknutá. Oči mu plály. Jako by z jeho tváře spadla maska a nechala ji odhalenou.

Ucítil Liefův pohled a rychle se odvrátil. „Teď by byla vhodná doba jít do města,“ řekl zase už normálním hlasem. „Je velmi brzy. Většina lidí ještě bude spát.“

Aniž by čekal na odpověď, opatrně přešel na konec loďky a vystoupil na břeh. Loď se lehce zakolébala. Jasmína s Bardou otevřeli oči a vylekaně se posadili.

„Nic — se nám nestalo,“ vykřikl ze sebe Lief. „Jsme v bezpečí. Záplava znovu naplnila staré jezero. A zdá se — zdá se, že jsme dorazili k Toře.“

Stejně jako předtím Dain i on teď ukázal tím směrem. A stejně jako on sám před pár okamžiky i Barda s Jasmínou se otočili a zamrkali proti mihotavému světlu.

„Takže Tora přeci jen leží na řece!“ zvolala Jasmína. „Nebo aspoň u jezera vedle řeky.“

„A Dain si myslí, že můžeme v klidu vejít do města a nikdo nám v tom nezabrání?“ zabručel Barda. „Tora je v rukou nepřítele.“

Lief se zamračil. „To říká Zmar. Ale — začínám si myslet, že možná nemluvil pravdu. Nevidím město úplně jasně, ale u bran podle všeho nejsou žádní Šedí strážci. Nevidím žádné značky Pána stínů na hradbách. Nevidím žádné rozvaliny a zkázu ani se kolem nepovalují žádné odpadky. A vypadá tak pokojně, Bardo. Poznal jsi někdy město ovládané Strážci, které by bylo takové?“

Barda zaváhal. Pak si přejel rukou suchá ústa. „Je to možné?“ zašeptal. „Je možné, že by kouzlo Toranů bylo tak silné, že by se ubránilo dokonce i zlu Pána stínů? Pokud ano, Liefe... pokud ano...“

Liefovi začalo rozrušením bušit srdce. „Pokud ano, možná tam je následník trůnu Deltory. A čeká na nás.“

Město bylo tiché, otevřené, zahalené světlem. Před nimi se rozprostíral liduprázdný břeh jezera. Přesto v okamžiku, kdy na něj Lief vkročil, jeho vzrušení se vytratilo a nahradily ho obavy.

Se skloněnou hlavou pomalu následoval Daina, přemáhal strach a snažil se ho pochopit. Byla to přirozená obezřetnost, když se nechtěl vrhnout napůl oslepený do míst, kde navzdory jeho zevnějšku možná číhají nepřátelé? Nebo to byl strach ze samotného mocného kouzla Tory?

Nebo to bylo proto, že teď, když ten okamžik skoro nastal, se bál setkat s následníkem Deltory?

Zvedl hlavu a vylekaně pohlédla na Daina, který už byl skoro na okraji pobřeží. Osamělá postava na zlomek vteřiny zaváhala, pak vykročila do oslnivého světla a zmizela v něm. Lief přimhouřil oči a promnul si je, protože mu znovu začaly slzet a rozmazávaly mu výhled.

Klopýtal kupředu a přehodil si plášť kolem sebe, aby skryl meč. Nesmíme vypadat jako nepřátelé, pomyslel si zmateně. Musíme...

„Liefe!“ slyšel hlasitě volat Bardu a uvědomil si, že jeho společníci ho nevidí. Každé vlákno jeho pláště se třpytilo a obklopovalo ho světlem. Odpověděl na volání a počkal na ně. Barda s Jasmínou ho během chvilky dostihli, ruku si stále drželi nad oslněnými očima.

Společně ušli posledních pár kroků k hradbám města. Postupně splynuli s velkolepým světlem a to je konečně přestalo oslepovat. Došli na konec břehu jezera. Tóra se tyčila před nimi ve své mocné nádheře.

Toru vytesali pomocí kouzel z mramorové hory. Je dokonalá — celá z jediného kusu, bez jediné prasklinky nebo rýhy.

Na chvíli zastavili. Byli ohromení. Pak s rukama nataženými před sebou, aby dali najevo, že přicházejí v dobrém, prošli obrovskou bílou klenutou bránou, která byla vchodem do města.

Okamžitě je zaplavil zvláštní štiplavý chlad. Jako by se vrhli do hluboké lázně studené, průzračné vody. Na chvíli jako by se zastavil čas a Lief ztratil ponětí, kde je nebo co tu vlastně dělá. Když přišel k sobě, uvědomil si, že ho zaslepené oči oklamaly. Myslel si, že klenu-tý oblouk je jenom brána do města, ale ve skutečnosti byl mnohem hlubší. Místo aby prošli přímo do města, stáli v přítmí tunelu. Kolem nich se klenula hladká bílá stěna plná ozvěn.

Krej si zabroukal a zakvokal, trochu se zakymácel na Jasmínině paži.

„Co to bylo?“ zašeptala Jasmína. „Ten — pocit?“

Lief váhavě potřásl hlavou. Ale neměl strach. Vlastně cítil větší klid než kdykoli předtím ve svém životě.

Pomalů došli na konec tunelu a potom vstoupili do prosvíceného města.

Nečekaly tu žádné slavnostně oděné postavy, aby je uvítaly. Žádní Šedí strážci jim neskočili s úšklebkem do cesty. To ticho bylo strašidelné. Jejich kroky se rozléhaly širokou trpytivou ulicí.

Lief se pootočil, vytáhl si košili a pohlédl na Kouzelný pás. Rubín zářil stejně jasně jako vždycky. Takže zatím nejsou v nebezpečí. Ale — elbait!

Lief vykulil oči. Elbait ztratil veškerou barvu. Byl stejně tmavý a mdlý, jako když ho vlastnil ten netvor Gelik na Hoře děsu. Co to znamená? Je tu zlo? Nebo... na mysl mu přišlo, že existuje ještě něco jiného, co mohlo ztmavit elbait. Co by to jen mohlo být?

Společníci kráčeli dál. Sídla a domy, věže a paláce se tyčily roz-zářené po obou stranách. Dlouhými okny a otevřenými dveřmi byly vidět pestré draperie, hedvábné koberce a drahý nábytek. Všude v oknech kvetly květiny v truhlících, plné barev a bzučících včel. V obrovských květináčích rostly ovocné stromy, seskupené kolem ná-dvoří, kde stály prostřené stoly s jídlem a pitím a tryskaly fontány.

Jenže u fontán nikdo neseděl, nikdo nezaléval stromy, ani nic nepojídal. Nikdo nechodil po ulicích, ani nevykukoval z oken domů. Nikdo nestál na hedvábných kobercích, ani neodpočíval v krásných židlích. Město bylo naprosto opuštěné.

„Je to tu jako v Soutoku,“ zašeptala Jasmína.

„Ne,“ řekl zachmuřeně Barda. „Soutok byl zbořený. Ale tady — vypadá to, jako by to tu lidé opustili sotva před pár minutami.“

Ohlédl se přes rameno. „Jak mocné je toranské kouzlo?“ zamumlal. „Je možné, že by dokázali být neviditelní? A kde je Dain?“

Zamyšlení a s nepříjemným mravenčením v týle pokračovali prázdnými mramorovými ulicemi.

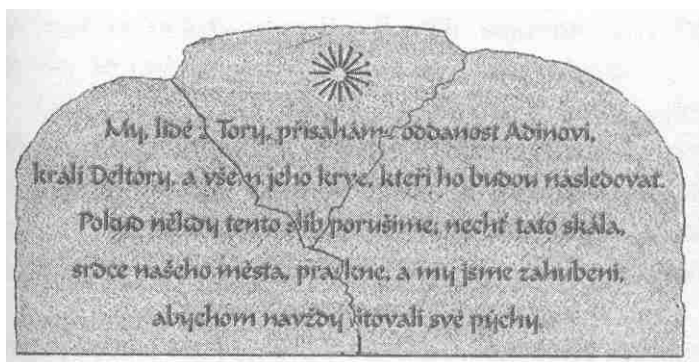
Nakonec došli na veliké náměstí uprostřed města a tam našli odpověď aspoň na jednu z Bardových otázek, protože tu byl Dain.

Náměstí obklopovaly obrovské budovy zdobené vysokými sloupy. K největší z nich vedlo široké schodiště s dlouhými schody, na jehož nejvyšším schodu ležela vyřezávaná skříňka. Nehodila se tam — jako by ji tam záměrně přinesli a pak ji tam omylem zapomněli.

Ale Dain po těch schodech nevystoupal. Krčil se u úpatí obrovského kusu mramoru, který čněl uprostřed náměstí. Lief okamžitě poznal, že obraz kamene býval na jedné malbě v paláci v Del, o které mu vyprávěl otec. Ale na vrcholku kamene se netřepotaly zelené plameny a byl celý napříč popraskaný.

Dain se ani nepohnul, když se k němu Lief, Barda a Jasmína blížili. Dokonce ani když k němu došli a vyslovili jeho jméno, jako by si jich ani nevšiml. Jeho oči, kalné a zoufalé, se upíraly na kámen.

Do mramoru byla vytesána slova. Klikatá trhlinka je protínala jako rána.

5. TAJEMSTVÍ TORY

Lief mlčky zíral na mrtvou, prasklou skálu a pocítil beznaděj. Konečně si totiž vzpomněl na slova z Kouzelného pásu Dekory, která popisovala síly elbaitu.

† Elbait, symbol cti, ztmavne v blízkosti zla a když je porušena přísaha.

Nepotřeboval už žádný další důkaz toho, co se stalo. „Tora porušila svůj slib,“ zamumlal. „Ale proč? Proč?“

Barda si zklamaně povzdechl a odkráčel. Ale Lief s Jasmínou ho nedokázali následovat. Ještě ne.

Lief položil Dainovi ruku na rameno. „Vstaň, Daine,“ řekl potichu. „Není tu nic pro tebe. Nic pro nikoho z nás. Tora je opuštěná. Díky kouzlu tu všechno zůstalo jako dřív, ale není tady život. A myslím, že to trvá už dlouho. Proto jezero zarostlo rákosím a město se tak odřízlo od řeky.“

Ale Dain zkroušeně zavrtěl hlavou. „To není možné,“ zašeptal. „Čekal jsem tak dlouho.“ Tvář měl ustaranou a velice zachmuřenou. Celý se trásl.

Jasmína si klekla vedle něj. „Daine, proč jsi musel jít do Tory? Řekni nám pravdu!“

Dain promluvil velmi potichu. „Myslel jsem, že tady najdu své rodiče. Matka mi vždycky říkala, že kdybychom se někdy museli odloučit, sejďeme se v Toře. Říkala, že tady má příbuzné a že ti nás ukryjí.“

Zaťal pěsti. „Řekl jsem to Zmarovi před rokem, když mě našel opuštěného po útoku banditů, kteří napadli naši farmu. Poradil mi, ať to nikomu neříkám, aby se moji rodiče neocitli v Toře v nebezpečí kvůli tomu, že jejich syn se dal k Hnutí.“

„Jak by se to mohlo prozradit?“ podivil se Lief.

„Zmar se obává, že je v našem táboře špeh. Aspoň mi to říkal.“ Dain vzhlédl k polorozpadlému kameni očima plnými hořkosti. „Ale také mi řekl, že Tora je plná špehů a obsazená Šedými strážci a ely.

Lhal. Celou tu dobu, co mě zdržoval a dával mi falešné sliby, věděl, že město je opuštěné a že moje naděje jsou plané.“

Zhluboka, roztřeseně se nadechl. „Nikdy se nevrátím do pevnosti. Nikdy.“

Sklonil hlavu a už ji znovu nezvedl. Lief si ho prohlížel. Nejasně si uvědomil, že svého času ho dráždilo, když Dain obviňoval Zmara za všechny své potíže.

Vždyť Dain přece nebyl Zmarův vězeň. Mohl kdykoli opustit Hnutí a cestovat do Tory na vlastní pěst.

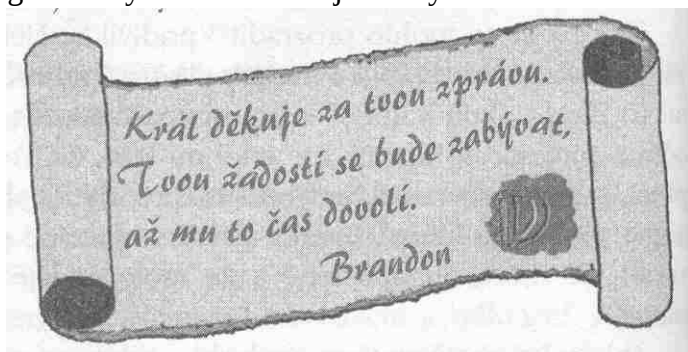
Ale tentokrát se Lief necítil popuzený. Pouze naplněný tichou lítostí. Chvilí o tom uvažoval.

„Podívejte!“

Bardův hlas zněl divně. Lief vzhlédl a spatřil, že jeho přítel vystoupal po schodech obrovské budovy. Za zády se mu k nebi natahovaly majestátní bílé sloupy, ale on se díval dolů, do otevřené vyřezávané skříňky, kterou držel v ruce.

„Jdi,“ řekla Jasmína tlumeným hlasem. „Já zůstanu tady.“

Lief vstal, pomalu přešel náměstí a vylezl po schodech. Barda mu podal skříňku, aby se mohl také podívat. Uvnitř byla spousta malých pergamenových svitků. Lief jeden vytáhl a narovnal ho.

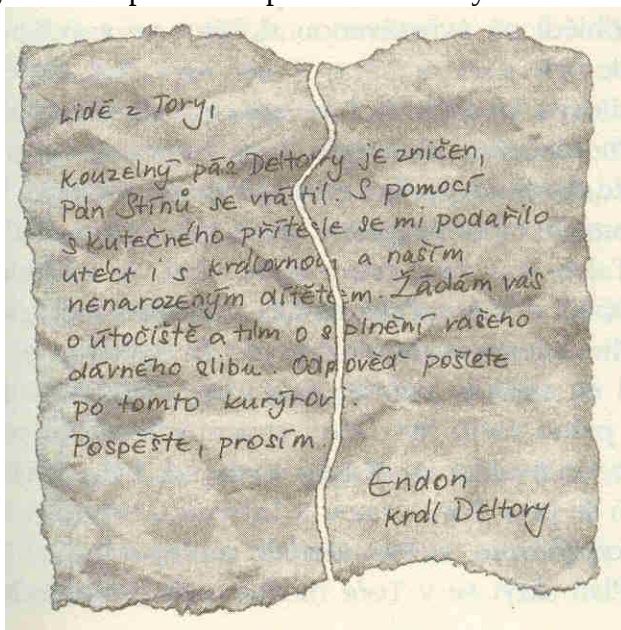
Lief zašmátral v krabičce, vytahoval další svitky a prohlížel si je. Všechny byly úplně stejné, až na podpis. Některé podepsala královna Lilia, jiné král Alton, Endonův otec. Další nesly jméno samotného Endona.

„Jsou stejné jako vzkazy, které mi ukazoval otec,“ řekl Lief sklesle. „Zprávy, které dostávali lidé z Del, když zasílali králi žádosti o pomoc a stížnosti.“

Barda přikývl. „Torané tedy nejspíš také posílali žádosti a stížnosti a dostávali tytéž odpovědi. Mám za to, že se stejně jako lidé z Del cítili opuštění. A tak když přišla poslední zpráva...“

Podal Liefovi dva pomačkané cáry papíru. „Tyhle byly ve skříňce také,“ řekl s těžkým srdcem. „Nahore na těch ostatních.“

Útržky byly ve skutečnosti dvě půlky krátkého dopisu. Lief přiložil půlky k sobě a přečetl si spěšně načmáraný vzkaz.

Lief zíral na dopis. „Kurýr? Jaký kurýr?“ dostal ze sebe.

„Nepochybně nějaký pták,“ řekl Barda. „Skoro určitě to byl černý pták, jako je Krej. Kdysi jich v Del bývalo mnoho a za starých časů byli pro svou chytrost váženi jako královští ptáci. Proto je asi čarodějka Thegan tak nesnášela a s radostí je pojídala.“

„Torané dopis roztrhli,“ vydechl Lief. „Odmítli pomoci a porušili svůj slib. Jak mohli tak riskovat?“

Barda pokrčil rameny. Tvář měl ustaranou a poznamenanou zklamáním. „Kámen na náměstí pochází z Adinovy doby. Možná už Torané jeho slovům nevěřili. Ale prastaré kouzlo bylo stále mocné. Ve chvíli, kdy roztrhli dopis, se odsoudili ke zkáze.“

Pohlédl na vyřezávanou skříňku ve svých rukou. „Tohle bylo něco, s čím tvůj otec nepočítal, Liefe. Král a královna opustili Del ve spěchu, dlouho předtím, než mohli čekat odpověď z Tory. Nepochybně si mysleli, že dostanou zprávu cestou a že jim toranské kouzlo pomůže na nebezpečné cestě. Ale plán selhal.“

„Takže můj otec celou dobu věřil, že následník je v bezpečí v Toře a čeká na nás,“ zabručel Lief. „To bylo jeho tajemství. Myslel, že se tu setkáme a navíc hned na začátku našeho putování. Pamatuješ? Podle jeho plánu mělo být Údolí ztracených naším prvním cílem, ne posledním. Kdyby tomu tak bylo, určité bychom šli přes Toru cestou k Labyrintu bestie.“ Položil ruku na Pás. Dodalo mu to odvalu. „Plán skrýt se v Toře možná selhal, ale Endon se Šarn muse-li nějak najít jiné bezpečné místo,“ řekl. „Pás je neporušený. Otec přece říkal, že podle toho poznáme, že následník žije, ať je kdekoli. Až bude Pás úplný, ukáže nám cestu. Otec říkal, že ukáže. Musíme mu věřit.“

Vrátil dvě poloviny dopisu zpátky do vyřezávané skříňky, pevně uzavřel víčko a položil krabičku zpátky na schod.

Když zase vzhlédl, Bardův zamračený pohled zrovna přejížděl po velkém náměstí a budovách, které ho obklopovaly, vysokých sloupech, sochách ptáků a zvířat a nádherných vyřezávaných mísách přeplněných květinami. Lief uvažoval, na co asi myslí. Kromě popraskaného kamene, u něhož se stále choulil Dain se svým hlubokým utrpením a Jasmína skrčená vedle něj, tu nebylo nic k vidění.

„Pokud je město opuštěné, proč je stále tak dokonalé a zachovalé, Liefe?“ zeptal se najednou Barda. „Proč ho ještě nezničili lupiči nebo jiná chátra? Piráti, bandité... co jim zabránilo v tom, že tohle místo nevyplenili?“

Ukázal na skříňku. „Dokonce i tohle je umělecké dílo. Pro obchodníka by měla nesmírnou cenu. Město je nepochybně plné takových věcí, a přece je nikdo neukradl. Proč?“

Mluvil potichu, přesto jako by se jeho hlas rozléhal náměstím.

Liefovi po zádech přeběhl mráz. „Myslíš, že Tora je — chráněná?“ zašeptal.

„Liefe! Bardo!“ vykřikla Jasmína.

Vylekaně pohlédli dolů. Jasmína stále klečela vedle Daina. Naléhavě na ně zamávala a oni rychle seběhli ze schodů a přes náměstí až k ní.

Dain nezvedl hlavu, i když musel slyšet, jak se vracejí. Jasmína kolem něj ovinula příkrývku, ale on se pořád třásl.

„Nemůže se pohnout,“ zašeptala Jasmína zděšeně. „Nepřestává se chvět a nechce pít. Mám o něj velkou starost.“

Dainovy bledé rty se pohnuly. „Vezměte mě odtud, prosím,“ zamumlal. „Nemohu to unést. Prosím — vemte mě pryč.“

6. NOVĚ PŘÍCHOZÍ

Lief s Bardou podpírali Daina a všichni společně zamířili ven z města. Dain měl temné, bezvýrazné oči. Nohama klopýtal a sotva se vlekl. Na čele mu vyrazil studený pot. Jeho drobné tělo se stále strašně třásl.

Liefovi bylo líto, že ho vidí tak trpět, ale někde v koutku duše se jeho zhroucení podívoval. Copak tenhle odvážný chlapec za sebou neměl roční výcvik se Zmarem a Hnutím? Copak nebyl zvyklý bojovat s ely i jiným hrozným nebezpečím?

Dain doufal, že v Toře najde své rodiče, ale nenašel je tam. Jak ho ale mohl tenhle otřes a zklamání tak naprosto zničit? Jako by se jeho srdce zlomilo stejně jako toranský kámen a světlo jeho duše zhaslo jako zelený plamen.

Šli dál a všichni kromě Daina se rozhlíželi kolem po domech, které míjeli. Nablýskanými okny byly zřetelně vidět smutné pozůstatky někdejšího života: jídlo čerstvé jako toho dne, kdy bylo připraveno, nádherně malované talíře a misky, vyšíváné polštáře a závěsy. Skoro v každém domě byl tkalcovský stav, na němž visela látka neskutečně jemná, která čekala na návrat dávno zmizelého tkalce.

Stavy připomněly Liefovi jeho matku. Častokrát ji vídal sedět a tkát látky na oblečení a domácí prádlo. Věděl, že uměla tkát výborně, protože mu to říkali i jiní lidé. Ale vlákna, která musela používat, byla hrubá a tmavá — na rozdíl od vláken v Tóře, která zářila jako šperky.

Jejím nejlepším dílem byl plášť, který měl teď na sobě. Do něj vložila všechen svůj um. A krom toho lásku a vzpomínky, jak mu řekla.

Kde je teď asi jeho matka?

Já bych měl ze všech lidí Dainovu zármutku nejlépe porozumět, pomyslel si Lief. Víím, jaký je stesk a strach o tolik milované rodiče.

Ale ty jsi neztratil naději, zašeptal hlas někde vzadu v jeho mysli. Nepropadl jsi zoufalství a neonemocněl na těle i na duši. A ani Jasmína se nevzdala a nezemřela, když jí odvěkli rodiče! Ztratil snad Barda naději, když mu zabili matku a jeho přátele byli vyvražďeni?

Lief zavrtěl hlavou, aby ten hlas zahnal. Lidé mají různé slabiny a každý není stejně silný, řekl si. Neměl bych mu vyčítat...

Jeho myšlenky se obrátily novým směrem, protože ho něco napadlo. Možná je za Dainovým zhroucením ještě něco jiného, něco, co dosud nepochopil. Všechno nasvědčovalo tomu, že chlapec není jenom zarmoucený a zklamaný, ale i nesmírně vyděšený. Víc vyděšený, než by bylo přiměřené, pokud jim řekl celou pravdu.

Už byli před vstupní chodbou. Vstoupili do jejího chladného stínu a Lief znovu ucítil to tajemné mravenčení po celém těle. Zasněně kráčel dál a jen s lítostí chodbu opouštěl, aby vyšel ven na slunce.

Položili s Bardou Daina opatrně na zem. Chlapec se trásl jakoby zimou, obrovské oči upíral slepě k jasnému nebi.

„Daine, zkus být silný,“ pobízел ho Barda potichu. „Nebo z toho onemocníš.“

Opakoval ta slova několikrát a nakonec Dain odpověděl. Jeho bezvýrazné oči pomalu znovu zaostřily. Chlapec polkl a navlhčil si suché rty.

„Promiňte,“ zamumlal. „Najít město opuštěné... to byla velká rána. Ale to není žádná omluva.“

Krej zakrákal a varovně zamával křídly.

„Někdo sem jde!“ zvolala Jasmína a vytasila dýku.

Lief pohlédl přes jezero, ale to zůstávalo nehybné. Pak se tedy nebezpečí blíží po souši. Z kopců, které se tyčí za městem.

Krej se vznesl do výšky a připravil se na průzkum.

„Ne, Kreji!“ křičela Jasmína. „Možná mají luky a šípy. Zůstaň s námi.“

Pták se chvíli držel ve vzduchu a potom se neochotně vrátil na zem.

„Jasmíno, je jich hodně?“ křikl Barda. Tak jako častokrát předtím Jasmína poklekla a přiložila ucho k zemi. „Myslím, že jen dva,“ řekla po chvíli. „Oba vysocí. Jeden těžší než ten druhý.“

Dain ji soustředěně pozoroval, očividně naprosto ohromený. Lief si všiml, že se chlapcovo tělo přestávalo klepat. Zdá se, že myslet na úplně jiné věci je přesně to, co Dain potřebuje, napadlo ho. Ale zároveň zjistil, že ho to trochu štve.

Přesto, proč by Dain neměl obdivovat Jasmínu? pomyslel si a obrátil tak své podráždění na sebe. Její dovednosti by obdivoval každý! Pak ho napadlo, že kdyby byl ještě v Toře, byl by klidný a ne rozzlobený.

Kouzlo města se vytrácí, pomyslel si. Už jsem zase skoro normální.

A Lief nakonec pochopil, co to mravenčení v tunelu znamenalo. Pochopil, proč Tora zůstala dokonalá a netknutá po více než šestnácti letech opuštění. „Liefe!“ zavrčel Barda. „Rychle!“ Lief vytasil meč a pospíchal přátelům na pomoc. Stáli bok po boku a vytvořili tak přehradu mezi Dainem a dvěma vysokými postavami, které se blížily od hor. Postavy jako by se v oslepujícím slunečním světle mihotaly.

Jsou to lupiči? Elové?

„Celá Tora je chráněná kouzlem,“ řekl Lief rychle. „Kouzlem, které působí na srdce a mysl. Ten tunel vysaje všechno zlo. Kdybychom se tam vrátili, nic nám nemůže ublížit.“

Barda letmo pohlédl na něj a pak zpátky k prozářeným hradbám města. Lief poznal, že v duchu poměřuje vzdálenosti a snaží se rozhodnout, zda by se měli zkusit obrátit a prchnout do bezpečí. Ale už bylo příliš pozdě. Cizinci je stačili zahlédnout a zrychlili tempo.

Dain se roztřeseně postavil na nohy.

„Daine — vrať se do Tory,“ nařídil mu Barda. Ale Dain umíněně zavrtil hlavou a sáhl pro svou dýku.

„Daine!“ vykřikla Jasmína. „Jdi!“

„Pokud jsou to elové, můžu pomoci,“ procedil Dain skrz zaťaté zuby. „Zůstanu s vámi, nebo zemřu. Už mám dost slabosti.“

Přešel na místo vedle ní a zamračil se na blížící se cizince. Pak najednou přimhouřil oči a semkl rty do pevné linky.

„Zmar!“ zabručel a odvrátil se.

Lief, Barda a Jasmína si vylekaně uvědomili, že má pravdu. Teď už i oni poznali, že vyšší ze dvou příchozích je muž, který si říká Zmar z Hor. Zmar, kterého naposledy viděli v pevnosti Hnutí odporu. Který je uvěznil na tři dlouhé dny.

Ke svému překvapení spatřili, že je s ním Nerida Rychlonožka. Proč si za společníka vybral zrovna ji? Jak se přiblížili, Lief uviděl, že Nerida má rty zkroucené do úsměvu. Ale Zmarova tvář byla tvrdá.

„Bud'te připraveni!“ zamumlal Barda. „Mohou to být elové, kteří se nás snaží oklamat.“

Dain si to očividně nemyslel a Lief také ne. Ale přesto pevněji sevřel rukojeť meče. Zmar už jim dokázal, že svým způsobem umí být stejně nebezpečný jako kterýkoli el. Nedalo se mu věřit.

Když k nim Zmar došel, rozhodně se nezdržoval uvítacím proslovem. „Takže, Daine,“ zavrčel, „jsi tam, kde jsi chtěl být. Jsi spokojený?“

„Tys to věděl!“ obořil se na něj Dain. „Celou tu dobu jsi věděl, jak Tora vypadá, Zmare. Lhal jsi mi!“

„Samozřejmě,“ řekl Zmar chladně. „Protože co jiného ti dodávalo sílu než naděje? Když jsi teď poznal, že tvé naděje byly marné, cítíš se líp, nebo hůř?“

Výraz Dainovy tváře mluvil sám za sebe. Zmar hořce přikývl. „Od chvíle, kdy jsi přišel do pevnosti, jsem hledal tvoje rodiče, Daine. Doufal jsem, že uspěju dřív, než bys mohl zjistit, že nejsou v Toře. Ale tys nemohl počkat.“

„Ne, nemohl!“ vykřikl Dain vyzývavě. „Ale to není moje chyba. Já nevěděl, jak se věci doopravdy mají. Nejsem dítě, abys mě chránil a krmil mě pohádkami! Oklamal jsi mě a tím jsi mě dohnal k tomu, co jsem udělal!“

Zmar na něj dlouho upřeně hleděl. Pak se jeho tvrdá tvář nečekaně uvolnila do něčeho, co se dalo nazvat úsměvem. „Kdysi jsi se staršími takhle nemluvil,“ řekl. „Takové zdvořilé, poslušné dítě jsi byl, když jsem tě poznal.“

„Nejsem dítě!“ vykřikl vztekle Dain. „Ne, to asi nejsi. Možná...“ jako by Zmar něco zvažoval, „možná jsem se mýlil.“ Rty mu zacukaly. „Nestává se to často, ale je to možné. Pokud tě poprosím o odpuštění, vrátíš se s námi do pevnosti? Velice nám chybíš.“

Dain zaváhal a nerozhodně se pohupoval.

Barda, Lief a Jasmína na sebe pohlédli. Všichni mysleli na to, že by se mnoho jejich problémů vyřešilo, kdyby Dain souhlasil a odešel se Zmarem. Ale potřebovali mít jistotu, že bude v bezpečí.

Lief udělal krok vpřed. „Od té doby, co jsme tě viděli naposled, jsme se naučili, že není moudré důvěřovat zevnějšku, Zmare,“ řekl

vyrovnaným hlasem. „Než se Dain rozhodne, co si přeje udělat, chtě-
li bychom, abyste ty a Nerida vstoupili do Tory.“

Zmar k němu obrátil své temné oči. Tentokrát v nich nebyla
žádná srdečnost ani humor.

„Nemusíte tam zůstat déle než chvíli,“ pokračoval Lief, který
se nehodlal nechat zastrašit. „Toranský tunel rozpozná zlo daleko
rychleji než tvoje Zkušebna.“

„Tak — vy jste objevili toranské tajemství!“ ušklíbl se Zmar.
„Blahopřeji! Ale co když odmítnu přistoupit na vaši žádost? Co
pak?“

7. SOUBOJ VŮLÍ

Nerida se postavila vedle Zmara. Barda s Jasmínou vykročili na svá místa po Liefově boku. Obě strany do sebe navzájem zabodávaly pronikavé pohledy. Pak Barda promluvil.

„Pokud odmítneš vstoupit do Tory, pak vás musíme považovat za ely a taky podle toho jednat.“ Zmar měl v okamžiku meč v ruce. „Ne!“ vykřikl Dain a protlačil se před Bardu. „Nesmíte bojovat! Nejste nepřátelé, stojíte na stejné straně!“

Zmar nehnul ani brvou. „Tím si pořád nejsem jistý,“ řekl příkře.

„Ani my ne, a dvojnásob!“ zvolala Jasmína. „Protože jestli jsi skutečně Zmar, jednal jsi s námi špatně a my ti nevěříme. A pokud jsi el ve Zmarově podobě, jsi nebezpečný nám všem.“

Zmar zamrkal. Jasmínina slova rozhodně dávala smysl. Přesto zůstával v bojové pozici.

„Jak ti to může ublížit, když nám dokážeš, že jsi ten, za koho se vydáváš?“ zašeptal Lief, kteří schválně mluvil tichým a vyrovnaným hlasem.

„My vám nemusíme nic dokazovat!“ vykřikla vztekle Nerida. „Zmar a já jsme spolu od chvíle, kdy jsme opustili pevnost. Můžeme přísahat...“

Zmar zvedl ruku, aby ji zarazil. „Naše přísaha ještě nic neznamená, Nerido,“ řekl. „Copak elové necestují často ve dvojici?“

Pak, jako by mu Neridina reakce nějak pomohla se rozhodnout, pokrčil rameny, zasunul meč do pochvy a vykročil k třpytivé záři města. Nerida, zjevně zaskočená a rozzlobená, zaváhala, chvíli na ně nasupeně hleděla, pak se obrátila a vyrazila za ním.

Společníci je následovali. Když došli k tunelu, počkali, zatímco Zmar s Neridou šli sami dovnitř. Lief měl pokušení také znovu vstoupit do chodby, ale nějak tušil, že by to nebylo moudré. V tuhle chvíli si nemohl dovolit nechat ze sebe vysát všechny vášně. Trocha hněvu ho udrží v pohotovosti. A nikdo nemůže být dost obezřetný, když jedná s někým, jako je Zmar.

A tak stál, díval se a spatřil něco, co by jinak neviděl. Jak ti dva procházeli tunelem, vzduch se začal naplňovat barevnými jiskrami, které rychle kroužily jako smítka prachu ozářená sluncem.

„Nic takového jsem neviděla, když jsme šli tamtudy my,“ vydechla Jasmína. „Jenom jsem to — cítila.“

„Pro ty, kdo jsou uvnitř, to musí být neviditelné.“ Barda si promnul rukou oslněné oči a odvrátil se.

Během pár vteřin Zmar s Neridou zmizeli v mračnu mihotavého světla. Ale za chvíli zas bylo vidět, jak pomalu kráčejí chodbou zpět.

Když vstoupili do slunečního světla, oba vypadali jako omráčení. Tváře měli přívětivé a podivně klidné. „Nu — teď jste doufám spokojeni,“ řekl Zmar. Ale v těch slovech nebylo nic pichlavého a v očích měl lhostejný výraz. Se zasténáním se posadil a opřel se zády o hradbu města.

Nerida, Dain a ostatní na něj zmateně hleděli. Unaveně na ně pohlédl.

„Když zlost, nenávisť a hořkost opustí muže, který nežije skoro z ničeho jiného, co mu zbude než prázdnota?“ zeptal se s nepatrným úsměvem. „Proto nerad navštěvuji Toru. Udělal jsem to jen jednou — a to mi stačilo.“

„Kdo jsi, Zmare?“ zeptal se najednou Lief. Na okamžik si myslel, že mu muž neodpoví. Pak ale Zmarovi poklesla ramena a oči se mu zavřely, jako by neměl sílu odmítnout.

„Nevím, kdo jsem,“ řekl. „Nevím, co jsem ztratil spolu se svým jménem. Moje vzpomínky začínají v Zemi stínů. Bojoval jsem s Vralem v Aréně stínů. Byl jsem zraněný. Všechno předtím mám zahalené temnotou.“ Pomalu se dotkl rukou klikaté jizvy na tváři. „Ale utekl jsi?“ napověděl mu Lief. Možná bylo kruté využívat Zmarovu současnou zesláblost, aby se o něm dozvěděli víc. Ale byla to příležitost, která se už nikdy nemusela opakovat.

„Utekl jsem z Arény stínů,“ pokračoval Zmar. „Nečekali to. Mysleli, že je po mně. Uprchl jsem přes hory, s pronásledovateli za zády a bez jasné představy o čemkoli kromě toho, že Deltora je můj domov. Na Hoře děsu jsem se obrátil a pronásledovatelům se postavil. Znovu se mi podařilo utéct, ale draze jsem za to zaplatil.“

Hluboce si vzdechl. „Putoval jsem dál, víc mrtvý než živý. Nakonec mě našel jeden dobrý muž, který mi poskytl úkryt a vyléčil mě.“

„Muž, který žil na místě zvaném Odpočívadlo,“ zamumlala Jasmína.

Zmar na ni pohlédl a znovu se usmál, ačkoli jeho oči byly plné smutku. „Takže jste viděli jeho náhrobek a víte, že jsem si vzal jeho jméno,“ řekl. „Zachránil mě, ale já jsem mu přinesl smrt. Sedí strážci, kteří nezemřeli na Hoře, mě pronásledovali do jeho jeskyně. Zmar byl mírumilovný člověk. Neměl proti nim šanci. Ale díky němu jsem byl znovu silný. Všechny jsem je zabil a rozprášil jejich kosti.“

Do jeho hlasu pronikala stará divokost, když vyslovil poslední slova. Lief si uvědomil, že uklidňující účinky toranského tunelu postupně vyprchávají. Zmar chvíli mlčel, a když se znovu usmál, byl to jen zahořklý úšklebek.

„Obávám se, že jste využili situace,“ řekl a postavil se. „Doufám, že jste ukojili svou zvědavost.“ Ústa mu ztvrdla, oči ztmavly. Na tváři se mu opět usídlila důvěrně známá ponurá maska.

8. ROZCHOD

Liefa úzkostí zamrazilo, ale napřímil se v ramenou. Barda stál jako skála s rukou na meči. Avšak Jasmína pohodila hlavou dozadu a zvedla bradu. „Přesto musíme jít,“ řekla.

Zmar napřáhl ruce a chytil ji za ramena. „Nesmíte jít!“ zasyčel mezi zaťatými zuby. „Poslouchej mě! Vaše výprava už je stejně ztracená. Když budete pokračovat, budete ztraceni i vy. A kvůli čemu? Kvůli nějakému snu! Úplně zbytečně!“

Jasmína se vytrhla z jeho sevření a odtáhla se, takže stáli s Liefem a Bardou bok po boku. Zmar na ně chvíli hleděl, pak zvedl ruce a zas je rezignovaně spustil.

„Udělal jsem, co se dalo,“ zabručel. „Víc udělat nemůžu. Ale je to škoda. Už máte stoupence. Společně jsme mohli vyburcovat lid. Mohli jsme se společně postavit Pánovi stínů. Mohli jsme zachránit Deltoru.“

„Prozatím musíme jít každý svou cestou, to je pravda,“ řekl Barda. „Ale až nadejde správný čas, vstoupíme do boje společně,“

„Až bude správný čas...“ Zmar se odvrátil. „Mám strach, že pro vás ten čas nikdy nenastane, přátelé. Už ne.“

Se zachmuřenou tváří si přehodil batoh přes rameno a pohodil hlavou k Dainovi. „Řekni Neridě, že odcházíme,“ nařídil mu. „Už jsem tady promarnil dost času a Tomáš nebude déle čekat.“

Dain se ohlížel na Liefu, Bardu a Jasmínu a nejistě se vlekl ke břehu.

„Ty víš víc, než říkáš, Zmare!“ zvolala Jasmína. „Jestli nám můžeš pomoci, měl bys to udělat!“

Zmar zavrtěl hlavou. „Odmítli jste jedinou pomoc, kterou vám můžu nabídnout,“ zamumlal. „Nemáte právo žádat víc.“

Zamračil se na ni z výšky. Pohlédla mu do tváře, zelené oči se jí blýskaly vztekem. Pak se, zcela nečekaně, krátce zasmál.

„Je tu jedna věc, kterou pro vás můžu udělat,“ řekl. Z kapsy vytáhl tmavou vlněnou čapku a hodil ji po ní. „Ty a ten pták jste na vaší skupině nejnápadnější. Schovej si pod ni vlasy. Už jsi oblečená jako chlapec a navíc pěkně otrhaný chlapec. Tvoje vlasy jsou to jediné, co tě prozrazuje.“

Jasmína se do něj zabodávala pohledem, jako by si nebyla jistá, jestli má dárek přijmout, nebo ne, ale nakonec rozum přemohl její hrdost. Stočila si vlasy nahoru, nasadila na ně čapku a stáhla si ji až k uším. Okamžitě se proměnila. Jako by před nimi najednou stál zamračený mladík.

Krej zakrákal. Jemu se ta změna rozhodně nezamlouvala. Ale Zmar přikývl: „To už je lepší.“

Otočil se, když přicházel Dain, a znovu se zamračil, když viděl chlapce přicházet samotného. „Kde je Nerida?“ křikl.

„Ona — ona nejde,“ vykoktal ze sebe Dain. „Říkala, že se rozhodla jít dál, zpátky domů.“

Zmar si rozhněvaně odfrkl. „Tak proto trvala na tom, že půjde se mnou! Určitě vůbec neměla v úmyslu se vrátit. Život v pevnosti jí nevyhovoval. Je moc tvrdý, moc nebezpečný a chybí tam peníze na přepychové věci, na které si zhýčkaná sportovkyně zvykla.“

„Ale — copak se nebojí, že ji vyslídí Šedí strážci?“ zeptal se Lief.

„Nepochybně si myslí, že vás dokáže přemluvit, abyste ji doprovodili aspoň část cesty. A je přesvědčená, že jakmile dorazí domů, bude v bezpečí,“ zavrtěl hlavou Zmar. „Je lehkomyslná! Další hlupák, který si nebere k srdci varování.“

Beze slova se obrátil a vykročil směrem k horám. Dain na chvíli zaváhal, pak se stručně rozloučil a vyšel za ním.

Jak Zmar předpověděl, Nerida se všemožně snažila společníky přesvědčit, aby ji vzali s sebou. Nakonec se zhroutila, plakala Bardovi v náručí a naříkala, že opustila Hnutí jen proto, že jí Zmar zlomil srdce.

„Miluji ho,“ vzlykala. „Ale on je krutý a vůbec ho nezajímám. Nemůžu zůstat někde, kde ho vidím každý den. Nemůžu!“

Barda jí rozpačitě pokleпával po rameni. Ale Jasmína si ji prohlížela v chladném údivu a Lief — Lief věděl dost o Neridině schopnosti klamat, aby silně pochyboval o opravdovosti jejích slz.

Nakonec na Bardovo naléhání souhlasili, že s nimi bude den nebo dva cestovat. „Ale pak se musíme rozdělit, Nerido,“ varoval ji jemně Barda. „Míříme do hrozného a nebezpečného místa.“

„Do Údolí ztracených,“ zašeptala Nerida. „Já vím. Zaslechla jsem to jméno, když jste mluvili se Zmarem. Jste tak odvážní — mnohem odvážnější, než si Zmar uvědomuje.“

Znovu o ní Lief zauvažoval. Dosud nedala vůbec znát, že slyšela, o čem se se Zmarem baví. Seděla docela potichu, zahleděná do jezera, jako by byla ponořená do sebe. A přitom celou dobu poslouchala. Zaslechla jméno Údolí ztracených. Co ještě asi slyšela?

Je mazaná, pomyslel si. Musíme si na ni dávat pozor.

Nakonec s nimi Nerida putovala skoro týden. Tvrdě protestovala proti tomu, aby cestovali v noci, byla rozmrzelá a neustále si na něco stěžovala. Ale ačkoli míjeli mnoho cest, které vedly směrem k jejímu domovu, odmítala se s nimi rozejít. Kdykoli se Lief, Barda a Jasmína pokusili s ní rozloučit, plakala a utíkala za nimi. Lepila se na ně jako med, až nakonec přišla i o Bardův soucit.

„Začínám si myslet, že k nám není upřímná,“ zašeptal jednoho dne, zatímco Nerida trucovala zachumlaná v přikrývce. „Říkala, že se chce vrátit domů. Tak proč to neudělá?“

„To nevím,“ odpověděl mu šepem Lief. „Ale musíme s ní rychle něco udělat. Nevěřím jí a nechci, aby byla s námi, až dorazíme do Údolí ztracených. Podle mapy a našich propočtů už to odsud nemůže být daleko.“

„Dobrovolně se nás nepustí, to je jisté,“ shrnula to zachmuřeně Jasmína. „Takže máme dvě možnosti. Ta první je praštit ji do hlavy a utéct. Nebo počkat, dokud nebudeme mít jistotu, že spí, a pak se odplížit.“

Vypadala trochu zklamaně, když Lief s Bardou vybrali druhou variantu.

O několik hodin později provedli svůj plán a vyplížili se z tábořiště jako zloději. Šli rychle celý den, snažili se zůstat ve skrytu a za soumraku dorazili k pásmu strmých, hustě zalesněných kopců.

„To údolí je v těchto horách, tím jsem si jistý,“ řekl Barda.

Lief pohlédl nahoru ke kopcům. „Bude to dlouhý a náročný výstup,“ povzdechl si. „A nebezpečný, protože lesy jsou tady husté a bude velká tma. Z měsíce je tuhle noc jen srpek. A příští noc nebude svítit vůbec.“

Jasmína si netrpělivě stáhla čapku. „S touhle tlustou vlnou přes uši nic neslyším!“ stěžovala si a s úlevou potřásla hlavou, aby si uvolnila vlasy. „Takže — co jste to říkali? Že dnes v noci bude tma? A že lesy jsou husté? To se ví. Navrhují, abychom pro tentokrát celou noc spali, když víme, že se můžeme pustit do výstupu ráno, protože nás stromy dobře schovají.“

Tenhle plán vypadal úžasně. Udělali přesně to, co Jasmína vymyslela. Takže teprve na konci dalšího dne dorazili na vrchol jednoho členitého kopce a pohlédli dolů na klikatou prasklinu v zemi. Bylo to Údolí ztracených.

9. ÚDOLÍ ZTRACENÝCH

Po dně údolí se plazila hustá šedá mlha. Sahala až k samým vrcholům stromů a rozvířily ji jen pomalé strnulé pohyby nezřetelných postav bloudících v hlubinách údolí. Naši společníci cítili na tvářích mdlé, navlhlé teplo, které páchlo po plísni, trouchnivějícím dřevě a zmařených životech.

Jasmína se neklidně zavrtila. Filli jí švitořil do ucha. Krej zakrálal a dál nehybně seděl na její paži. „Údolí se jim nelíbí,“ zamumlala.

„Ani já nemůžu říct, že by mě nějak uchvátilo,“ podotkl suše Barda.

Jasmína schoulila ramena a zachvěla se. Pak se beze slova otočila a vrátila se k největšímu stromu, který lemoval okraj skály. Lief s Bardou užasle pozorovali, jak zvedla Filliho z ramene a postavila ho na nejvyšší větev, na kterou dosáhla. Krej se vznesl vedle něj.

„Vím, že se jeden o druhého postaráte,“ řekla Jasmína. „Dávejte na sebe pozor.“

Pak se obrátila a bez jediného ohlédnutí se vrátila k Liefovi s Bardou. Klidně jim pohlédla do tázavých očí. „Říkala jsem vám, že Krejovi a Fillimu se údolí nelíbí,“ řekla. „Nemůžou tam jít.“

„Proč ne?“ vypadlo z Liefa. Pohlédl na Kreje s Fillim, kteří stále seděli na své větvi a smutně se dívali za Jasmínou.

Jasmína pokrčila rameny. „Jestli tam půjdou, zemřou,“ odpověděla jednoduše. „Údolí pro ně není. Ani pro žádné jiné zvíře. Ta divná mlha by je zabila.“

Liefovi přeběhl po zádech mráz. „A co my?“ vyhrkl.

„Tam dole jsou lidé. Vidím v mlze jejich stíny,“ řekla Jasmína. „A když tam můžou být oni, můžeme tam i my. Sejdeme dolů do míst, kde mlha začíná. Pak se rozhodneme, co uděláme dál.“

Prudce se otočila, zamávala Fillimu a Krejovi. Potom se obrátila zpátky, pevněji si přitáhla čapku přes uši a přelezla okraj skály.

Lief s Bardou ji následovali. Svah byl strmý a zrádný, kluzký a posetý mnoha uvolněnými kameny. Napůl šli a napůl se klouzali, neustále jim hrozilo, že spadnou, přesto stále postupovali dolů. Už po pár minutách Lief přestal mít pocit, že jde sám ze své vůle. Kluzké

kameny a strmý svah dělaly všechno za něj. Od okraje skály jim dno údolí připadalo velmi daleko. Teď se ale každým okamžikem blížilo.

Jedinkrát se ohlédl. Vrcholek skály se tyčil vysoko nad nimi. Nepředstavitelně vysoko. Stěží se dalo uvěřit, že tam on a jeho přátelé kdy stáli. Bylo těžké si představit, že ještě před chvílí měli možnost volit, zda slezou dolů, zůstanou na místě nebo se dokonce otočí a odejdou pryč.

Teď mu připadalo, že nemá na výběr. Čím víc se blížili k plíživé mlze, tím víc jako by je přitahovala a tím strmější byl svah. Mnohem víc sil ho stálo, když chtěl zůstat stát na místě než když se pohyboval. Společníci se přidržovali jeden druhého, ale mohli si pomoci jen málo.

A než si to stačili uvědomit, ocitli se uvnitř mlžného oparu. Jako by vystoupal výš, aby jim vyšel naproti a co nejdřív se mohl dotknout jejich tváří horkými, vlhkými prsty a zastřít jim oči mlhavým závojem. Pomalu se jim vloudil do úst i do nosu, naplňoval je svou přeslazenou vůní a chutí hniloby.

Tohle nebylo v plánu, pomyslel si zmateně Lief. Pokusil se zastavit uprostřed kroku, jenomže sklouzl a upadl, řítit se dolů a kutálel, lapal po dechu a snažil se něčeho zachytit. Slyšel Jasmínu s Bardou, jak na něj vylekaně volají, ale nedokázal udělat nic, co by ho zachránilo před strmým pádem.

Když se konečně zastavil, pochopil, že je na dně údolí. Hustá mlha vířila kolem něj. Nad hlavou se mu tyčily temné stromy, pokryté plísni a ověšené popínavými rostlinami. Z pokroucených kořenů vedle jeho tváře vyčnívaly veliké trsy lesklých tmavě rudých hub. Kolem něj se prohýbalo bujné kapradí a dotýkalo se jeho obličeje a rukou. S funěním se vydrápal na nohy.

A všude kolem se ozývalo tiché vzdychání, jako když ševelí vítr ve stromech. Ale žádný vítr tu nefoukal. Zvuk jako by přicházel ze všech stran, z rozvířené šedi, kde se míhaly a kroutily tmavší stíny, které se postupně přibližovaly.

„Bardo! Jasmíno!“ vykřikl Lief, kterého se najednou zmocnil strach. Ale mlha jeho hlas utlumila, takže zněl slabě a pisklavě. Když mu přátelé odpověděli, jejich hlasy se zdály být daleko, velmi daleko.

Znovu zakřičel. Připadalo mu, že zaslechl bolestný výkřik. Zvedl se mu žaludek. Potom ale uviděl, jak k němu z šera klopýtají jeho přátelé. Hnal se jim vstříc a vděčně sevřel jejich ruce.

„No, každopádně jsme stále naživu,“ zabručel Barda. „Ta mlha nás ještě nezabila.“

Ale Jasmína nic neříkala. Vytasila dýku a stála celá napjatá úplně bez hnutí.

Vzdychání a šepot zesílily. Mlha kolem nich se rozvířila a zavlínila, stíny ztmavly a přibližovaly se.

„Nepřibližujte se!“ sykla Jasmína a výhruzně zvedla dýku.

Stíny jako by znejistěly, ale jen na okamžik. Pak se začaly znovu tlačit k nim. A teprve teď Lief uviděl, že jsou to lidé, davy mužů, žen a dětí, kteří k nim přicházejí mlhou ze všech stran.

Nevypadali nepřátelsky. Ve skutečnosti jako by byly jejich bledé tváře naplněné bojácnou dychtivostí a vřelostí. Byli stále blíže a natahovali dlouhé hubené ruce k nově příchozím. Prsty měli světle šedé, stejně jako dlouhé šaty, které kolem nich vlály, a vlasy, které jim splývaly po zádech. Žádný div, že je mlha předtím skoro skryla.

Za chůze šeptali a jejich hlasy šustily jako suché listí ve větru, ale Lief nerozuměl ničemu z toho, co říkali. Přesto se jich nebál. I když se přiblížili až těsně k nim a začali se dotýkat jejich tváří, šatů a vlasů suchými prsty, které byly jemné jako motýlí křídla, neucítil ani záchvěv strachu. Pouze zdráhavý odpor.

A stále přicházeli další a další lidé. Bezbarvé šaty, které měli na sobě, jim visely kolem vyzáblých končetin. Jejich postavy jako by se překrývaly a mísily, jak se tlačili co nejbližší a každá ruka se natahovala přes desítky dalších, aby se mohla společníků dotknout, pohladit je...

Barda s Liefem se ani nepohnuli. Ale Jasmína se chvěla, ústa měla semknutá a oči křečovitě zavřené.

„Nevydržím to,“ zašeptala. „Kdo to je? Co se jim stalo?“ Dýka jí volně visela v ruce. Ani se ji nepokusila použít. Nedokázala to. Bylo zřejmé, že ti lidé jsou neškodní, nepochybně něco hrozně potřebovali.

V davu se cosi pohnulo. Zakolébal se a zachvěl jako pole dlouhé trávy ohýbané větrem. Rozechvělé ruce uhýbaly a lidé s šepotem couvali do mlhy, šedé oči naplněné beznadějnou touhou.

Ve vzduchu visel strach. Lief ho cítil. Vnímal ho všemi smysly. A pak uviděl jeho původce. Mlhou se k nim blížil vysoký, tmavý stín, propíchnutý dvěma body červeného světla, které zářily jako hořící uhlíky.

Pokusil se položit ruku na meč. Ale nemohl s ní pohnout. Zkusil ukročit dozadu. Ale nohy ho neposlouchaly. Stačil jediný pohled, aby poznal, že Barda s Jasmínou jsou na tom úplně stejně.

Stín před nimi postupně nabíral podobu a tvar. Teď teprve Lief viděl, že ty červené uhlíky jsou oči, oči, které planuly ve ztrhané tváři vysokého muže s plnovousem v dlouhém, tmavém hávu. Ten muž držel v každé ruce dva tlusté šedé provazy. Táhl se do mlhy za ním, jako by byly k něčemu připoutané, ale on si jich nevšímal. Jeho spalující pohled se upíral jen a jen na Liefu, Bardu a Jasmínu.

Snažili se vymanit, ale nešlo to. Jeho úzké rty se zkroutily do úsměvu plného zloby.

„Neplývejte silami,“ zacukroval. „Nemůžete udělat nic, co nebudu chtít já, jak časem zjistíte. Vítejte v mém údolí. Už je to dlouho, co jsem měl to potěšení přivítat hosty. A teď mě svou návštěvou potčili hned čtyři.“

S jízlivým potěšením pozoroval, jak Lief, Barda a Jasmína překvapeně pohlédli jeden na druhého. Čtyři návštěvníci? Jak to myslí?

„Možná jste si mysleli, že mě obelstíte, když se rozdělíte, že?“ řekl. „Inu, rád vidím hosty, kteří mají rádi hry. Bude to tak mnohem příjemnější, pro nás pro všechny.“

Pohnul kostnatým prstem. A k údivu společníků z mlhy vyklopýtala Nerida se zmateným výrazem v poškrábané a zkrvavené tváři.

Tvrdohlavě je celou cestu pronásledovala, navzdory všem opatřením, jimiž se tomu snažili zabránit! Teď se museli bát nejenom o sebe, ale i o ni. Lief vztekle zatnul zuby a vzpomněl si na výkřik, který slyšel. Nerida nepochybně zakopla, když sama sestupovala ze strmého svahu, a spadla.

V bezmocném vzteku na ni pohlédl, když se potácela na místo vedle něj. Ale Nerida se na něj ani nepodívala. Zírala přímo před sebe, oči potemnělé strachem a panikou.

Jejich trýznitel si promnul ruce.

„Kdo jsi?“ zeptal se Lief.

Muž se posměšně ušklíbl.

„Já?“ zavrnl. „Cože, vy jste to neuhodli? Jsem Strážce.“

Prudce se otočil, až za ním jeho roucho zavlálo, a vyšel do mlhy. Těsně předtím, než ho společníci ztratili z dohledu, ledabyly zvedl jednu ruku a pohnul ukazováčkem.

A oni — neschopni tomu jakkoli zabránit, ačkoli se vzpírali a nechtěli jít vpřed, poslušně klopýtali za ním.

10. PALÁC

Šli a mlha vířila kolem nich. Kapradí a popínavé stonky se jim otíraly o nohy a tváře. Koutkem oka viděli, jak se všude kolem chvějí stíny. Lidé z údolí je pozorovali, ale neodvážili se přiblížit.

Před nimi kráčel Strážce, vzpřímený a vysoký.

„Jestli nás tenhle Strážce vede do své jeskyně, chatrče nebo kamkoli, kde bydlí, tím lip,“ zašeptala Jasmína. „Tam má určitě schovaný...“

Zarazila se a pohlédla na Neridu, která rozzlobeně pohodila hlavou. „Vím o diamantu!“ řekla nahlas. „Proč myslíte, že jsem vás sem sledovala? Kvůli vaší báječné společnosti?“

Bázlivě pohlédla na Strážcova záda. „Myslela jsem, že vy určitě uspějete, i když všichni ostatní selhali,“ pokračovala roztřeseným hlasem. „Ani ve snu mě nenapadlo, že nás necháte zajmout a odzbrojit v okamžiku, kdy vstoupíme na dno údolí!“

„Už jsme byli víckrát zajatí a taky jsme se zachránili,“ sykla Jasmína. „Uděláme to zas. A svoje zbraně pořád máme.“

„Mluvil o hrách,“ řekl pomalu Lief. „Má rád hry. Co tím asi myslel?“

Barda se ušklíbl. „Rozhodně nic příjemného. Ale aspoň to dokazuje, že to je člověk a ne el nebo nějaká jiná stvůra s lidskou tváří. Lidé mají rádi hry.“

„A jestli je to jenom člověk, můžeme ho porazit, přestože má kouzelné síly,“ řekla Jasmína. „Přemůžeme ho a vezmeme si draho-kam. Musíme jen počkat a poznat jeho slabiny.“

Lief zaváhal. Také věřil, že Strážce byl pod slupkou z kouzel pouze člověk. Ale nebyl si už tak jistý, že jim to jejich úkol usnadní. A navíc se mu stále vracelo nějaké zlé tušení. Něco, z čeho ho nepříjemně svrběla kůže, kdykoli pomyslel na diamant.

Šli dost dlouho, než překročili hluboký potok a nakonec došli na paseku. Najednou se Strážce zastavil a zvedl ruku. Mlhou se rozzářila, světla. Když se společníci přiblížili, uviděli, že světla svítí uvnitř skleněného paláce s kopulí na vrcholu.

Mlha se kupila kolem skleněných zdí a strašidelně se v ní odráželo světlo zevnitř. Stovky šedých stínů se šouraly ponurou mlhou. Ale uvnitř paláce zářily pestré barvy. Řady komnat byly plné krásného nábytku, barevných koberečků a maleb, zlatých a stříbrných sošek, hedvábných polštářků a závěsů. Celý palác se třpytil jako klenot.

Strážce ustoupil stranou, aby jeho vězni lépe viděli všechnu tu úchvatnou nádheru. Teď se hrdě usmíval nad jejich užaslými obličejí.

„Příbytek hodný krále, nutno říci,“ poznamenal.

Když mu nikdo z nich neodpověděl, jeho úsměv se vytratil a vystřídal ho zamračený výraz.

„Půjdemě dovnitř,“ vyšťekl. „To vám možná rozváže jazyky a budete příjemnější.“ Zatahal za provazy, které držel v rukou, a zpoza něj se z mlhy vynořily čtyři siluety.

Lief slyšel, jak Nerida zalapala po dechu. A i jemu se sevřelo hrdlo, když uviděl tvory, kteří vylezli z husté šedi.

Stály před nimi čtyři holé, obtloustlé a pokřivené nestvůry, jejichž kůže byla hustě pokrytá boláky a vředy. Pokroucené paže jim visely skoro k zemi a při pohledu na vězně se bestie odporně šklebily a slintaly. Pružné provazy, kterými byly přivázané ke svému pánovi, se kroutily každé z nich z nateklého místa na zátylku. Lief si znechuceně uvědomil, že ty provazy jsou jejich součástí. Že jsou z jejich vlastního masa.

„Tohle jsou moji mazlíčci — moje společnice,“ řekl Strážce. „Skrýval jsem je až doted, abych vás nevyděsil. Ale naučíte se je milovat, tak jako já. Možná už je máte rádi, i když o tom dosud nevíte. Jsou to pěkná, silná zvířata, vidíte? Chrání mě a dělají mi společnost. Jmenují se Pýcha, Závist, Nenávist a Chamtivost.“

Zatímco mluvil, něžně poplácal nestvůry jednu po druhé po hlavě. Jakmile ucítily jeho dotek, zakolébaly se a spokojeně zasténaly.

Strážce se usmál. „Jejich jména jsou takový můj žert,“ řekl. „Protože každá z nich má některou z chyb, které jsem jmenoval, ale žádná nemá právě tu, podle níž se jmenuje. Chamtivost není chamtivá, Pýcha není pyšná, Nenávist není nenávistná. Závist také není nenávistná, vůbec ne. Ale co je důležitější, nikdy ve svém životě nepocítila závist. Chápete? Není to zábavné?“

Opět se mu nedostalo odpovědi, a tak se otočil a odkráčel ke dveřím zasazeným do jedné ze zdí paláce. Dveře se otevřely a on ustoupil, aby uvolnil místo svým hostům.

Lief, Barda, Jasmína a Nerida najednou zjistili, že kráčejí ke dveřím. Během chvilky byli uvnitř paláce a Strážce je následoval. Nestvůry se nahrnuly za ním, vrčely a jejich šňůry se jim u krku děsivě natahovaly. V té tlačenci tři z nich začaly vrčet a škrábat tlapy mi jedna druhou.

Jejich pán je zlostně okřikl a prudce do nich kopl. Když se konečně uklidnily, obrátil se zpět ke společníkům.

„Stejně jako děti, ani moje zvířata se někdy nedohodnou a potřebují pevnou ruku,“ řekl klidně. „Ta nenávistná a ta pyšná se obě velmi bojí Chamtivosti. Ale bojují, když musejí. Přece jen jsou spojené dohromady a nemohou utéct.“

Dveře se s tichým cvaknutím zavřely.

Lief se rozhlédl a v jasném světle přimhouřil oči. Místnost, do které vstoupili, byla obrovská a přepychově zařízená. Uprostřed stříkala třpytivá fontána. Sametové polštáře ležely v hromádách na zářivé podlaze. Hrála tu tichá hudba, ačkoli Lief nedokázal říct, odkud zvuk přichází.

Na jednom konci místnosti stál dlouhý stůl, pokrytý bílou látkou a blyštící se stříbrem a křišťálem. Mezi mísami plnými voňavého jídla, ze kterého se ještě kouřilo, hořely dlouhé bílé svíce v nádherných svícnech.

Bylo prostřeno pět míst. Dvě na každé straně stolu a jedno v čele.

Když si Strážce promnul ruce, ozval se suchý, šustivý zvuk. „Nuže — už jsme sami,“ řekl. „Teď si můžeme užít svou společnost. Dobré jídlo a pití. Hudbu. Rozmluvu. A později možná i hru.“

Jídlo vypadalo a vonělo výtečně, ale když ho společníci ochutnali, chutnalo jako prach a popel, a tak jedli jen málo. Také málo mluvili, protože od začátku bylo jasné, že jejich hostitel nepotřebuje konverzaci, ale publikum.

Seděl v čele stolu, jeho hlas plynul a za židlí mu dřepěli ohyzdní miláčci. Provazy, jak si Lief všiml, měl připevněné k zápěstím, ne-

pochybně pásky skrytými pod rukávy. Tak mohl mít volné ruce a zároveň zvířata stále pod dohledem.

„Narodil jsem se do nesmírného bohatství, ale vinou Podlosti a závisti druhých jsem přišel o všechno,“ říkal, Zatímco naléval zlaté víno do křišťálové číše. „Vyhnali mě z domu. Nikdo nehnul ani prstem, aby mi pomohl.

Samotný, zarmoucený, zoufalý a opovrhovaný jsem našel útočiště v tomto údolí. Mými jedinými společníky byli nejdřív jen ptáci a jiná drobná zvířata. Ale...”

„V tomhle údolí nejsou žádní ptáci ani malá zvířata,“ přerušila ho Jasmína. „Nebo jsem aspoň žádné neviděla.“

Strážce na ni zamračeně pohlédl, očividně rozladěný jejím přerušením. „Odešli,“ odsekl jí. „Od okamžiku, kdy jsem se změnil a údolí se stalo Údolím ztracených, tu pro ně nebylo místo.“

Naklonil se dopředu a rudé oči se mu zaleskly ve světle svíček. „Nechcete vědět, jak k tomu zázraku došlo?“ zeptal se. „Nechcete vědět, jak jsem já, vyvrhel, získal nové bohatství, nové království a moc tisíckrát větší, než byla ta, o kterou jsem přišel?“

Nečekal na odpověď a ihned pokračoval, jako by se ani na nic neptal.

„Seděl jsem a truchlil, když tu ke mně promluvil hlas. Šeptal mi ve dne v noci. Připomněl mi, jak jsem pochybil. A jak jsem byl zrazen. Co všechno jsem ztratil. Nejdřív jsem si myslel, že se z toho zblázním. Ale pak — pak...”

Rozzářené oči mu zeskelnatěly. A když znovu promluvil, jako by zapomněl, že tam s ním někdo je. Jako by ten příběh vyprávěl sám sobě — příběh, který již vyprávěl mnohokrát předtím.

„Pak jsem našel odpověď,“ pronesl. „Poznal jsem, že světlo mě zradilo, ale temnota mi dá sílu. Zjistil jsem, že jsem celý svůj život šel špatnou cestou. Poznal jsem, že zlo uspěje tam, kde dobro selhalo. A tak jsem přijal zlo. Přivítal jsem je ve svém srdci. A znovu jsem se narodil — jako Strážce.“

Najednou jeho oči ztratily skelný výraz a upřely se na cizince kolem stolu. Pozoroval strnulé, vážné tváře a téměř netknuté talíře.

„Proč nejíte?“ vyštěkl. „Chcete mě urazit?“

Lief pohlédl ven stěnou, která byla nejbliž u stolu. Napůl skryté v mlze se ke sklu tiskly spousty dychtivých, vyčerpaných tváří.

„Nevšímejte si jich,“ usmál se Strážce a bezstarostně mávl rukou směrem k davu. „Můj lid nejí ani nepije. Nemají tyhle obyčejné lidské potřeby. To po vašem teplém životě tak touží.“

Jasmína, Barda a Nerida ještě víc ztuhli. Lief si navlhl rty a v duchu se zachvěl, když si vzpomněl na suché, šedé prsty, které ho hladily. „Chcete říct — že jsou to duše mrtvých?“ dostal ze sebe.

Strážce to zřejmě urazilo a zvířata za ním se pohnula a zavřela. „Duše mrtvých?“ odfrkl si. „Myslíš, že bych vládl království mrtvých? Moji lidé jsou velmi živí, skutečně, a budou navěky. Chřadnou, slábnou, ale nikdy nezestárnou ani nezemřou. Budou žít tady, v mém panství, navždy. To je jejich odměna.“

„Jejich *odměna*?“ vyhrkla Nerida. Ruce se jí třásly, když odstrkovala svůj talíř.

Strážce přikývl a zamyšleně si uhlažoval plnovous. „Skutečně tučná odměna, že?“ zabručel. „I když se obávám, že jsou nevďeční. Neváží si svého štěstí.“

Lief se přinutil promluvit. „Jak si zasloužili takovou odměnu?“ zeptal se.

„Inu...“ napíнал je spokojeně Strážce. Očividně to byla otázka, na kterou čekal.

„První z mých lidí — vlastně většinu z nich — ke mně přivál velký víchř a pýcha, která způsobila jejich pád, je stále čerstvá v jejich duších,“ svěřil se. „Ostatní, tak jako vy, přišli až po nich. Pokusit se ve své závisti a chamtivosti získat ode mě můj nejcennější poklad. Symbol mojím moci. Veliký diamant z Kouzelného pásu Deltory.“

11. HRA

Lief se neodvážil pohlédnout na své přátele ani na Neridu. Sevřel opěrky křesla tak silně, až mu zběhly klouby, jen aby nedal najevo, co cítí. Ale Strážce se zjevně nenechal oklamat. S úsměvem pohlédl na spolustolovníky a rudé oči hltaly výrazy na tvářích jeho hostů. Pak si vzal několik posledních zbytků ze svého talíře a nedbale je odhodil na podlahu. Čtyři nestvůry se vrhly na jídlo a každá surově bojovala o svůj díl. Sledoval je s neskrývaným potěšením.

„Nenávist málem zabila tu chamtivou při podobné večeři, jako je tahle,“ poznamenal jen tak mimochodem. Mezitím se mela uklidnila. „No výborně.“

Pomalu odsunul svou židli a postavil se. Znetvořená zvířata se vrtěla a slintala za jeho zády. „A teď je čas na mou hru,“ řekl. „Tuhle část mám nejraději. Pojdte se mnou.“

Nemusel je žádat. Jejich nohy ho následovaly, ať chtěli nebo ne, zatímco proplouval jednou zářivou komnatou za druhou, s krvelačnými nestvůrami v patách.

Nakonec došli do místnosti, v níž zřejmě trávil nejvíc času. Stěny zakrývaly těžké červené závěsy, které komnatu oddělovaly od mlhy a ostatních místností. Na látce visely krásné kresby a malby a obrovské zrcadlo ve vyřezávaném rámu.

Na podlaze ležel koberec posetý květinami, ovocem a ptáky, s obrazem prostého poustevníka na každém konci. Jeden ze Strážcových vtípků, pomyslel si Lief. Nikde jinde v tomhle údolí by se nedaly najít prosté, krásné živé bytosti. Na koberci, před pohovkou obloženou polštáři, stál nízký stůl poházený knihami. Stovky dalších knih byly napěchované v policích podél zdi.

Strážce se nezastavil, ale přešel rovnou napříč místností a odtáhl jeden závěs, čímž odkryl skleněné dveře zasazené do zdi. Neotevřel je, ale ustoupil stranou a mávnutím ruky pobídl společníky, aby nahlédli do prostoru za nimi.

Byla to malá komnata, ve které byl jen skleněný stůl, postavený přesně uprostřed. Na stole stála zlatá skříňka.

„Drahokam, který hledáte, je v té skříňce,“ řekl Strážce. Hlas se mu zachvěl. Jen těžko dokázal ovládnout své škodolibé vzrušení.

„Každý, kdo se utká s mým důvtipem a vyhraje, smí vstoupit do této komnaty a vzít si výhru.“

Lief se přitiskl ke skleněným dveřím. Kouzelný pás mu mírně zahřál kůži na důkaz toho, že Strážce mluví pravdu. Veliký diamant je skutečně v této komnatě, pás to cítí.

Barda zatlačil do dveří ramenem, ale ty se ani nepohnuly.

Strážce se zachechtal. „Silou ty dveře neotevřeš, jsou zamčené kouzlem a tak to zůstane, dokud nezískáte právo je otevřít. Takže — budete hrát?“

„Máme na výběr?“ zabručela Jasmína.

Strážce povytáhl obočí. „Nu, samozřejmě!“ zvolal. „Pokud chcete, můžete odejít teď, ale s prázdnýma rukama. Obraťte se zády k drahokamu, který jste sem přišli hledat. Jděte si, odkud jste přišli! Nebudu vás držet.“

Lief, Barda a Jasmína na sebe pohlédli.

„Pokud vyhraje hru a vstoupíme do této komnaty, můžeme si diamant nechat?“ ujišťoval se Lief. „Budeme moci odejít z údolí i s naší odměnou? Přisaháte?“

„Jistě!“ řekl Strážce. „Taková jsou pravidla. Svou odměnu si budete moci ponechat.“

„A když prohrajeme?“ zeptal se najednou Barda. „Co pak?“

Strážce rozpřáhl ruce. Masité provazy se uvolnily z jeho zápěstí a nestvůry za ním se zavrtěly. „Pak — inu, pak si *já mohu nechat vás*. Potom zůstanete zde, jako všichni ostatní, kteří se rozhodli měřit se mnou svůj důvtip. Stanete se obyvateli Údolí ztracených. Navěky.“

Společníci nehybně stáli u dveří. Skleněné stěny malé komnaty, ve které ležela skříňka, se v mlze dotýkaly zoufalé šedé ruce.

„Přijímáte mou výzvu?“ zamumlal Strážce. Oči mu plály jako rozžhavené uhlíky, když očekával jejich odpověď.

„Než se rozhodneme, potřebujeme vědět víc,“ řekl klidně Barda.

Ale Nerida zavrtěla hlavou. „Já nepotřebuju znát víc!“ vykřikla. „Já už jsem se rozhodla. Tihle tři ať si dělají, co chtějí, ale já žádnou hru hrát nebudu!“

Strážce se uklonil, i když se mu koutek úst zkroutil do pohrdavého úšklebku. „Pak můžete odejít, dámo,“ řekl a lhostejně mávl rukou.

Nerida se zapotácěla, když kouzlo, které ji dosud svazovalo, povolilo. Couvla, potom se otočila a vyběhla z místnosti, aniž by se ohlédla.

Strážce si povzdechl. „Škoda,“ zabručel. „Myslel jsem, že právě ona — nejvíc z vás všech — nedokáže odolat vábení diamantu. Možná ještě změní názor a vrátí se. Je z ní silně cítit chamtivost a závist.“

Obrátil se na patě ke svým zvířatům a jedno po druhém je pohladil. „Vy jste to cítily velmi dobře, že, drahoušci?“ zašeptal. Nestvůry si odfrkly, souhlasně zakňouraly a nateklými tvářemi se zamilovaně otřely o jeho ruku.

Ani se neobtěžoval otočit a mávnul prstem směrem ke společníkům. S úlevou ucítili, jak jejich neviditelná pouta povolila. Najednou se mohli volně hýbat.

Strážce pak přešel k zrcadlu a začal se s uspokojením prohlížet, uhlazovat si vousy a usmívat se na sebe. Lief měl v tu chvíli cukání sáhnout po meči a zaútočit. Ale stejně jako Barda s Jasmínou věděl, že by to nebylo k ničemu. Nenávist, Chamtivost, Pýcha a Závist je bedlivě sledovaly s vyceněnými špičatými zuby. Při jediném podezřelém zvuku by se Strážce otočil a znovu je začaroval — kouzlem možná ještě mocnějším a možná naposledy.

„Je čas jít spát,“ řekl nakonec, když se se zívnutím odvrátil od zrcadla. „Na rozdíl od svých lidí mám ještě stále tyto tělesné potřeby. Co byste ještě chtěli vědět?“

Je si jistý, že toužíme po diamantu, pomyslel si náhle Lief. Cítil naši potřebu, když jsme se dívali na skříňku. Přesto — jeho potřeba je také veliká. Předstírá, že mu to je jedno, ale on nesmírně touží po tom, abychom hráli jeho hru. Jeho pýcha ho nutí ukázat, že je mocnější a chytřejší než my, že nás rozpráší a porazí. To je jeho slabina.

„Nemůžeme se rozhodnout, jestli budeme hrát, dokud nebudeme vědět víc o té hře,“ řekla nahlas Jasmína. „Co je to za hru? Jak se hraje?“

Strážce se zamračil a znejistěl.

„Vy chcete, abychom hráli, nebo snad ne?“ pobídl ho Lief. „A my — my chceme diamant, to přiznávám. Ale byli bychom hlupáci, kdybychom slepě riskovali svou svobodu. Musíme vědět, že je možné vyhrát.“

Strážce přimhouřil oči. „Samozřejmě, že to je možné!“ vyštěkl. „Podezíráte mě, že podvádím?“

„Ne,“ řekl Lief. „Ale některé hry jsou věcí štěstí a náhody. Vaše hra by mohla být jednou z nich. A pokud ano...“

„Ta moje není hrou náhody!“ vykřikl Strážce. „Je to souboj důvtipu!“

„Pak to dokažte,“ řekl klidně Barda. „Řekněte nám, co musíme udělat.“

Strážce se na chvíli zamyslel. Pak se usmál. „Zdá se, že jste mě jako hráči hodni,“ řekl. „Výborně. Řeknu vám to. Vše, co musíte udělat, je zjistit jedno slovo. Slovo, které odemkne ty dveře. A to slovo je — moje skutečné jméno.“

Společníci na něj mlčky hleděli. Tohle byla poslední věc, kterou by čekali.

Strážce spokojeně přikývl, dostatečně potěšený jejich překvapením. „Vodítka k téhle hádance jsou v tomto paláci,“ dodal škádlivě. „A první je skryté přímo v této místnosti!“

Barda se narovnal v ramenou. „Byli bychom vám vděční za trochu času, abychom mohli o samotě projednat naše rozhodnutí, pane,“ řekl vážným hlasem co nejzdvořileji.

„Jistě!“ poklonil se Strážce. „Jsem velmi, velmi rozumný muž a udělám vám tu laskavost. Ale žádám vás, nezkoušejte mou trpělivost. Zakrátko se vrátím a pak musím znát vaši odpověď.“

Posbíral provazy svých zvířat, obrátil se a odešel.

12. HLEDÁNÍ

Jakmile byli o samotě, Jasmína utíkala ke skleněným dveřím a znovu se jimi podívala. „Támhle jsou další dveře!“ zašeptala. „Dveře, které vedou ven. Vidíte? V rohu.“

„Takže? Jaký je tvůj plán?“ zeptal se opatrně Barda.

Jasmíně divoce zajiskřily oči. „Je to jednoduché. Řekneme Strážci, že budeme hrát jeho pitomou hru. Pak, až usne, najdeme způsob, jak se vloupat do této komnaty. Můžeme ukrást drahokam, vyjít druhými dveřmi a být pryč dřív, než se vzbudí.“

„Ne!“ vykřikl divoce Lief.

Jasmína na něj našťavaně pohlédla. „Máš strach?“ zeptala se. „Bojíš se jeho kouzel?“

Lief zaváhal. Ne, nebylo to úplně tak. Šlo o něco jiného. Ta neodbytná vzpomínka zasutá někde v koutku jeho mysli. Jakési varování. Něco, co se týkalo diamantu...

„Byli bychom hlupáci, kdybychom se nebáli, Jasmíno,“ řekl Barda. „Ten muž má obrovskou moc a je zřejmě šílený. Ať už býval kýmkoli, Pán stínů ovládl jeho tělo i duši.“

Nakláněl se nad nízkým stolem a probíral se chvatně knihami, které tam ležely. Lief si uvědomil, že Barda — praktický jako vždycky — zjišťuje, zda není Strážcovo jméno nebo jeho část poznamenané na přední straně některého ze svazků. Šel mu pomoci.

„Takhle jeho jméno nikdy nezjistíte!“ sykla zlostně Jasmína. „Kdyby to bylo tak snadné, ty ubohé duše venku za okny by...“

Prerušilo ji, jak Lief náhle překvapeně vydechl. Vespod jedné hromádky knih zahlédl něco povědomého. Malou, bleděmodrou knížku. Popadl ji a otevřel.

Jak napůl doufal a napůl se obával, byl to Kouzelný pás Deltory. Knížka, ve které si tak často čítával doma v Del. Kniha, kterou naposled viděl v kobce, v níž leží jeho otec spoutaný v řetězech.

A teď byla tady. Tady, v Údolí ztracených! S bušícím srdcem ji zvedl, aby ji ukázal Bardovi s Jasmínou. Barda se zamračil.

„To, že má Strážce tuhle knihu, nic neznamená,“ řekl. „Určitě byla pořízena spousta výtisků, ne jen jediný. Musejí ležet na mnoha zapomenutých místech po celém království.“

„Strážce je služebníkem Pána stínů — to je jisté z toho, co nám řekl,“ namítl Lief. „A pokud si četl tuhle knihu, tak jediné proto, že mu Pán stínů řekl, aby to udělal. Strážce předstírá, že si myslí, že jsme obyčejní cizinci, kteří hledají diamant z čiré chamtivosti. Ale možná celou dobu ví, že nejsme.“

„Tak proč se vzrušovat všemi těmi řečmi o hře?“ zabručela Jasmína. „Mohl by nás zabít, kdykoli se mu zachce!“

Lief pokrčil rameny. „Možná se chce jen pobavit. Pohrát si s námi jako kočka s myší.“

„Možná,“ řekl Barda. „Ale možná také ne. Nevěděl, kdy přijdeme. A pokud ho upozornili na chlapce, muže a dívku s černým ptákem, možná nepoznal, že jsme to my. Krej s námi není, Jasmína je přestrojená za chlapce a přišli jsme sem s Neridou.“

„Aspoň k něčemu nám byla užitečná,“ ohrnula nos Jasmína.

Lief horečně listoval knížkou. Na každé stránce stála dobře známá slova a věty, ale on hledal jednu konkrétní věc. Část o silách diamantu.

A nakonec ji našel.

† Diamant je symbolem nevinnosti, čistoty a síly. Diamanty získané šlechtně a s čistými úmysly jsou navždy mocnou silou. Dodávají odvahu a sílu, ochraňují před morem a pomáhají ve věcech skutečné lásky. Ale dbej tohoto varování: diamanty získané zradou či násilím nebo chtěně ze závisti či chamtivosti jsou špatným znamením a přinášejí neštěstí. Velké zlo potká toho, kdo je získá beze cti.

„Na tohle — na to jsem se snažil vzpomenout,“ spustil Lief překotně a ukázal svým společníkům úryvek. „Kvůli tomuhle nemůžeme diamant ukrást!“

Přátelé se podívali do knihy a pak jeden na druhého. „Tohle varování neplatí pro nás!“ namítl Jasmína. „Vždyť my nechceme drahokam z chamtivosti nebo závisti. Ukradli bychom ho pro dobrou

věc. Zachránili bychom ho z rukou zla a vrátili bychom ho na jeho právoplatné místo!“

Lief zavrtěl hlavou. „Ta slova mluví jasně,“ trval na svém. „Diamond musíme získat jinak než násilím nebo podvodem. Jinak nám nepřinese nic dobrého, jen samé neštěstí — tak jako Strážci!“

„Takže...?“ zamumlal Barda.

Lief si povzdechl, zavřel knížku a strčil ji zpátky na původní místo na stole. „Strážce nám ho musí dát dobrovolně. A existuje jediná cesta, jak ho k tomu přimět. Jeho pýcha je jeho slabinou a tahle jeho hra je pro tu pýchu důležitá. Věřím, že pokud ji dokážeme vyhrát, bude nucen...“

V tu chvíli uslyšeli kroky. Strážce se vracel. Vplul do místnosti, jeho mazlíčci se táhli za ním.

„Nuže?“ dožadoval se odpovědi. „Rozhodli jste se?“

Lief s Bardou rychle pohlédli na Jasmínu. Znehybněla, pak se ušklíbla a lehce přikývla. Barda udělal krok vpřed.

„Ano,“ pravil odhodlaně. „Budeme hrát.“

Nestvůry zakňučely a vzrušeně zatahaly za své provazy. Strážci zazářily oči.

„Výborně!“ zasyčel. Ukázal na vysokou, nezapálenou svíci, která stála na stole pod zrcadlem. Objevil se na ní mihotavý žlutý plamínek.

„Život téhle svíčky bude časem, který máte na otevření dveří do komnaty se skříňkou,“ řekl. „Pokud dveře zůstanou zavřené, až svíce zhasne, připustíte porážku a stanete se mým majetkem. Ujednáno?“

„Ujednáno.“ Společníci odpověděli jednohlasně a bez zaváhání.

Strážce si znovu promnul ruce. „Pak vám přeji dobrou noc,“ usmál se. „Bádejte, jak uznáte za vhodné. První klíč je v této místnosti, jak už jsem řekl. Svým způsobem je skrytý. Ale na druhou stranu je vidět stejně dobře jako váš nos mezi očima.“

Přešel ke dveřím, ale než odešel, ještě jednou se otočil. „Malá rada. Máte jen jeden pokus otevřít dveře, jenom jediný. Nevyplývejte ho na pouhý dohad nebo domněnku.“

Odměřeně se usmál. „Uvidíme se ráno. Abychom stvrdili mé vítězství.“

A vyklouzl z místnosti se svými zvířaty v zádech. Ale jakmile byl z dohledu, rozezněl se jeho vítězoslavný, chichotavý smích. Rozléhal se skleněnými stěnami paláce jako stovky hlasů a jen pomalu odezníval.

*

Hodinu společníci prohledávali celou místnost — hledali cokoli, prostě něco, co by jim napovědělo Strážcovo jméno.

Knihy v policích byly k ničemu. Rozdrolily se na prach, jakmile je Barda vytáhl z knihovny. Papíry v zásuvkách skříní byly zažloutlé a křehké. I ony popraskaly a rozpadly se, jakmile se jich dotkli. Ani obrazy neodhalily žádnou stopu. Za závěsy nebylo nic než sklo a mlha.

„Myslí si, že má všechno — ale nemá nic!“ zvolala Jasmína. „Jeho báječné jídlo je popel. Jeho krásné knihy jsou prach. Jeho společníci jsou ohavné, slintající nestvůry. Jeho království je místem utrpení. Jak může být tak slepý?“

„To my jsme slepí,“ procedil Barda skrze zaťaté zuby s očima upřenýma na pomalu odkapávající svíci. „Říkal, že v téhle místnosti je nějaké vodítko, a já jsem přesvědčen, že mluvil pravdu. Ale jaké vodítko? Kde?“ „Řekl, že klíč je skrytý v této místnosti!“ Lief zabodil tvář do dlaní ve snaze soustředit se. „Podívali jsme se pod všechno, za všechno, do všeho. Takže to znamená, že je to skryté jinak.“

„Zakryté kouzlem!“ Jasmína se zoufale rozhlédla kolem. „A pak by dávala smysl další věc, kterou řekl — že je svým způsobem skrytý, ale na druhou stranu je vidět stejně dobře jako nos mezi očima.“

„Nos mezi očima! No jistě, samozřejmě!“ zaburácel Barda. Lief s Jasmínou ho užasle pozorovali, jak přechází místnost a dívá se do zrcadla. Na chvíli všichni spatřili jeho tvář, podivně změkčilou a mladistvou, která se odrážela ve skle. Pak odraz zmizel a objevila se slova, která bíle zářila v mihotavém světle svíčky.

Mé tajné jméno uvnitř je,
já čekám, kdo je odkryje.
Mé první jako krásný tvar,
ladný ovál – či hran pár?
Mé druhé, páté začíná
jak hřích, co Pýcha v sobě má.
Mé třetí – stejný začátek
jak součet chyb ve dvojčatech.
Mé čtvrté – to je součet štěstí
pro ty, kdo mé jméno věští.

„Ale to nedává žádný smysl!“ vykřikla Jasmína zděšeně. „Vůbec žádný smysl!“

„Dává,“ řekl Barda. „Už jsem něco takového viděl. Je to hádanka.“

„Básnička nám říká, kolik písmen má Strážcovo jméno,“ řekl pomalu Lief. „A říká, jak zjistit, která písmena to jsou. Ale je to daleko obtížnější než jakákoli hádanka, kterou jsem kdy řešil.“

Stiskl Kouzelný pás a celým srdcem si přál, aby topas byl ve své plné síle. Častokrát předtím mu vyjasnil a posílil mysl. Ale jeho moc vzrůstala, když měsíc dorůstal do úplňku, a ztrácela se, když měsíc couval. Tuto noc byl měsíc v novu.

Takže pokud on a jeho přátelé mají vyřešit tuhle hádanku, budou ji muset vyřešit sami.

13. TVARY

Když si přepsali slova ze zrcadla na kousek papíru, který Jasmína našla mezi svými poklady, usadili se a diskutovali.

„První řádek znamená prostě to, že jméno najdeme podle vodítek uvnitř paláce,“ řekl Lief. „Je to tak?“

„To chápu dokonce i já!“ zvolala Jasmína, když Barda přikývl. „Ale co ten zbytek?“

„V pátém a šestém řádku se píše, že druhé a poslední písmeno jména, které hledáme, je stejné jako první písmeno velkého hříchu Pýchy.“

„No, to se taky zdá snadné,“ řekl Barda. „První písmeno Pýchy je P.“

„Ale to pak není žádná hádanka!“ namítla Jasmína. „Určitě to nemůže být tak snadné.“

„Taky to tak snadné není,“ řekl Lief zasmušile. „Copak to Bardo nevidíš? Pýcha má velké písmeno. Je to jméno. Jméno jednoho ze Strážcových miláčků.“

„A Strážce nám řekl, že žádné z jeho zvířat nemá chybu, po které je pojmenované,“ zabručela Jasmína. „Hříchem Pýchy proto musí být závist, chamtivost nebo nenávisť. No jo — už začínám chápat, jak tahle hádanka funguje. Druhé a páté písmeno Strážcova jména musí být Z, Ch nebo N.“

„Ale jak poznáme, které to je?“ vypěnil Barda. „Už si ani nepamatuju, které z těch zvířat je které! Strážce s námi nehraje poctivě, i když nám to tvrdil!“

„Jsem si jistý, že hraje,“ řekl Lief a poklepával si tužkou o papír. „Vítězství, na které se tak těší, by pro něj jinak bylo bezvýznamné. Někde v paláci musí být další vodítko.“

„Pak bychom ho raději měli hledat! A rychle!“ zvolala Jasmína a s úpěnlivým pohledem na svíčku vyskočila. Hořela znepokojivě rychle.

Její strach byl nakažlivý. Liefovi se rozbušilo srdce. Přinutil se však zůstat klidný a položil ruku na Kouzelný pás. Jeho prsty našly ametyst, a když je k němu přitiskl, srdce se mu utišilo a zaplavil ho uklidňující pocit. Zhluboka se nadechl.

„Nesmíme zmatkovat a začít tu pobíhat bez plánu,“ řekl potichu. „Panika nám zabrání jasně uvažovat. Je to náš nepřítel.“

„Čas je taky náš nepřítel, Lief,“ připomněl mu břitce Barda. „Už se s tím trápíme hodiny a moc jsme nepokročili.“

„Ale ano,“ řekl Lief. „Víme, že Strážcovo jméno má pět písmen, protože říkanka mluví o ‚mém prvním‘, ‚mém druhém‘, ‚mém třetím‘, ‚mém čtvrtém‘, a ‚mém posledním‘. Víme, že druhé a poslední písmeno je stejné a že je to Z, Ch nebo N.“

„Jak to můžeme vědět?“ znervózněla Jasmína, která už chtěla být pryč.

„V hádance se to říká.“ Lief přečetl slova nahlas.

Mé druhé, páté začíná

jak hřích, co Pýcha v sobě má.

Když Jasmína nejistě přikývla, Lief přelétl očima zbytek říkanky a najednou přidal něco dalšího.

„A myslím — myslím, že znám čtvrté písmeno!“ zvolal. Znovu předčítal nahlas.

Mé čtvrté — to je součet štěstí

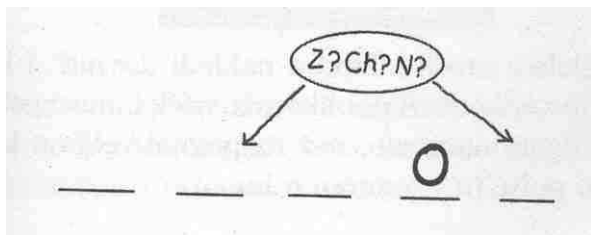
pro ty, kdo mé jméno věští.

„Kolik štěstí potkalo ty, kteří se pokusili Strážcovo jméno uhodnout?“ zeptal se.

„Žádné, podle toho, co jsme slyšeli,“ řekl Barda zachmuřeně.

„Přesně tak. A protože je tu napsané slovo ‚součet‘, hádal bych, že Strážce tady na nás ušil malou boudu. Čtvrté písmeno je ve skutečnosti číslice. Nula. A když ji napíšeme, vypadá stejně jako O.“

Zatímco ostatní jen zírali, začal čmárat pod rýmovačku. Když skončil, otočil papír, aby viděli, co vytvořil.

„Ta-
Lief. „Teď můžeme začít vyplňovat mezery.“

dy,“ řekl

Vstal a přál si, aby se cítil stejně sebejistě, jako zněla jeho slova. „Prohledáme palác místnost po místnosti,“ řekl. „Všude budeme hledat něco, co by se hodilo k té říkance.“

Společně opustili knihovnu a začali pátrat. Jednu místnost, další a další. Nikde však nenacházeli žádné vodítko, ačkoli prohlédli pečlivě každý kus nábytku, každý koberec, každou ozdobu.

Palác byl ohromný. Šli dál a dál, zpěvavá muzika je provázela, ale oni se snažili zůstat klidní a bdělí. Na chvíli bylo slyšet znepokojivé tlumené zvuky, které se ozývaly kdesi v dálce, jakoby zvuky tichých kroků, a pak otevření a zavření dveří. Ale nakonec hudba ustala a ty druhé zvuky přestaly také.

Teď pracovali v naprostém tichu. Bylo těžké nespěchat. Bylo těžké nezačít chvátat a odbývat hledání. Všem se na mysl vracel obraz svíčky, která ukapávala a ukapávala a nemilosrdně se zmenšovala.

Nakonec došli do místnosti, která byla stejně jako Strážcova knihovna zatažena závěsy a uzavřena dřevěnými dveřmi. Za okénkem ve dveřích, složeném z barevných sklíček s nějakými vzory, zářilo tlumené světlo.

Lief zlehka otočil klikou a nahlédl dovnitř. I když na stojanu vedle dveří poblikávala svíčka, místnost byla šerá. Chvíli mu trvalo, než rozpoznal velkou kupu měkkých polštářů v jednom rohu.

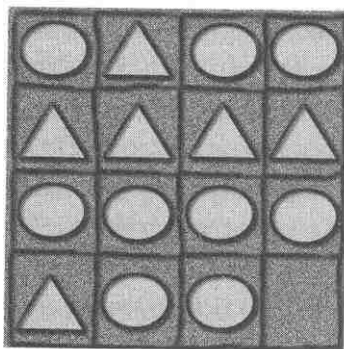
Ležel v nich Strážce a spal. Ale nebyl sám. Jeho čtyři nestvůry byly v posteli s ním a masité provazy měly omotané všude kolem jako bílá hád'ata. A byly vzhůru. Obrátily své strašné hlavy ke dveřím. Zaleskly se jim zuby, když dlouze a hluboce zavřely.

Lief rychle uskočil a zase zavřel dveře.

„Tam nemůžeme jít,“ zašeptal. „Je to jeho ložnice. A ty potvory jsou tam s ním.“

„Nakonec se jim stejně budeme muset postavit,“ odpověděl mu šeptem Barda. „Jak jinak bychom měli šanci zjistit, jakou má Pýcha neřest?“

Nerozhodně tam stáli a zírali na zavřené dveře, když vtom se Jasmína zatvářila zmateně. Ukázala na okénko z barevných sklíček. „Je na tom něco podivného,“ zamumlala. „Právě jsem si toho všimla. Podívejte!“

„Rozhodně je to divné. V každém čtverečku je buď elipsa, nebo trojúhelník — až na ten poslední,“ řekl Barda, zatímco mžoural na sklo.

„Ano!“ Jasmína vytrhla papír Liefovi z rukou a pře četla nahlas dva řádky z hádanky:

*Mé první jako krásný tvar,
ladný ovál — či hran pár?*

Nedočkavě vzhlédla, aby se podívala, jestli jí rozuměli. „Elipsy a trojúhelníky jsou ‚tvary‘,“ řekla. „Básnička se ptá, který z nich by měl být v posledním čtverci. Elipsa, která je oválná, nebo trojúhelník, který má hrany?“

„Takže první písmeno Strážcova jména je první písmeno jednoho z těch dvou tvarů. Je to E nebo T.“ Lief si vzal od Jasmíny papír a se skousnutým rtem, aby přemohl narůstající napětí, si písmeno poznamenal.

Zírali na tabulky barevného skla, dokud se jim vzor nerozmazával před očima, ale k ničemu nedospěli.

„Nedává to žádný smysl!“ zavrčel nakonec Barda. „Je tu celkem šestnáct čtverců. Ale nejspíš jsou uspořádané prostě podle toho, jak se někomu zachtělo.“

Lief musel souhlasit. A Jasmína, teď, když její vzrušení opadlo, začínala být víc a víc nesvá.

„Možná je to tajemství spojeno s šestnáctkou,“ zamumlal Barda, který se nevzdával. „Šestnáct je dobré číslo, protože se dá snadno dělit na menší, stejné části. Čety v paláci měly také šestnáct mužů.“

Často, když jsme pochodovali v útvaru na cvičišti, začínali jsme společně, pak jsme se rozdělili po osmi, pak po čtyřech, pak...”

Vtom se zarazil. Poklesla mu čelist. Upřeně zíral na okno. „Podívejte!“ řekl chraplavě.

Jeho oblý prst nakreslil pomyslný kříž prostředkem okna a rozdělil ho tak na čtyři stejné části.

„Jako celek to nedává smysl,“ řekl, „když to však nevnímáte jako jeden veliký čtverec složený z šestnácti menších čtverečků, ale jako čtyři čtverce, z nichž každý obsahuje čtyři menší, co se stane pak?“

Lief se znovu podíval a jako by viděl okno novými očima. Teď se skládalo ze čtyř bloků. Dva nahoře, dva dole.

V prvním bloku byly tři trojúhelníky a jedna elipsa. Ve vedlejším bloku byly dva trojúhelníky a dvě elipsy. Ve třetím bloku, v tom přímo pod tím prvním, byl jeden trojúhelník a tři elipsy. A ve čtvrtém bloku, který obsahoval prázdné pole...

„Pokaždé se přidá jedna elipsa,“ šeptl Barda, oči oživé úlevou, „a jeden trojúhelník ubude. Takže poslední čtverec nebude obsahovat žádný trojúhelník, ale — *čtyři elipsy!*“

„Ano!“ Lief ani nemohl uvěřit, že to mohlo být tak prosté. Ale zdálo se to složité jen do té doby, dokud to Barda nevyřešil. A dokázal to jen díky tomu, že si vzpomněl na staré časy, kdy býval strážným v paláci, napadlo Liefu, zatímco dopisoval E nad první čárku v zatím neznámém jménu.

Barda ho spokojeně pozoroval. „Už máme dvě písmena!“ řekl. „Tak — podíváme se na zvířátka?“

14. JMÉNO

Opatrně znovu otevřeli dveře ložnice. Strážce se ani nepohnul, ale nestvůry se teď rozvalovaly všude po něm. Jak zaslechly vetřelce, všechny zvedly hlavy a výhrůžně zavrčely.

„To není možné!“ zašeptal Barda. „Nepustí nás k němu. Jak o nich můžeme něco zjistit odsud?“

„Možná je můžeme zavolat jménem,“ navrhla Jasmína. „Jednu po druhé.“

„Dobrá, ale nevolej Chamtivost jako první, o to tě prosím,“ zamumlal Lief.

„Proč?“ zeptala se Jasmína.

Lief se ani nepohnul. Řekl to bez rozmyslu. Così vyhrkl napůl žertem, kvůli něčemu jinému, co měl na mysli, ale neuvědomoval si to.

„Protože,“ řekl a srdce se mu zase rozbušilo, „protože když jsme prve přišli do paláce, Strážce nám řekl, že ta nenávistná stvůra a ta pyšná se obě bojí Chamtivosti. Takže Chamtivost nemůže být nenávistná, ani pyšná. A také víme, že Chamtivost není chamtivá, protože žádná z nestvůr nemá chybu, po které je pojmenovaná. Takže — to znamená, že Chamtivost musí být plná závisti.“

Bylo vidět, že jeho přátelé přemýšlejí o dalších věcech, které Strážce řekl. O věcech, které jim v té době připadaly bezvýznamné. Ale které se teď najednou zdály být skutečně velmi důležité.

Beze slova zase vycouvali ze dveří a zavřeli je za sebou.

„Dával nám vodítka a my jsme to nevěděli!“ sykla Jasmína. „Co ještě říkal?“

„Říkal, že Nenávist jednou skoro zabila tu chamtivou, když se praly o zbytky od stolu,“ řekl Barda s jistotou.

„Pokud se Nenávist pokusila zabít tu chamtivou, pak sama není chamtivá,“ řekl Lief. „A není ani nenávistná, protože víme...“

„A ani není plná závisti!“ zvolala Jasmína. „Protože už jsme usoudili, že taková je Chamtivost. Takže Nenávist... musí být ta, která je pyšná!“

Odešli od vykládaných dveří do jiné místnosti. Ted' už měli jistotu, že se s nestvůrami nebudou muset vypořádat. Už věděli dost, aby rozřešili hádanku sami.

„Co ještě Strážce říkal?“ sykl Lief, který stále trápil svůj mozek. „Řekl...“

„Řekl, že Závist není nenávistná!“ řekla Jasmína vítězně. „Řekl to, když jsme zvířata poprvé uviděli.“

„Ano!“ zavzpomínal Lief. „A Závist není plná závisti. A není pyšná, protože tou pyšnou je Nenávist. Takže — Závist musí být chamtivá!“

„A to znamená, že na Pýchu zbývá jediná chyba,“ řekl pomalu Barda. „Pýcha je nenávistná.“

Lief beze slova zapsal N na druhou a poslední čárku na papíře.

A ted' už zbývalo jediné písmeno. Barda zopakoval vodítko:

Mé třetí — stejný začátek

jak součet chyb ve dvojčatech.

„Nemám nejmenší tušení, co by to mohlo znamenat,“ přiznala Jasmína. „Asi jsem hloupá, ale...“

„Pokud jsi hloupá ty, pak já taky,“ zavrčel Barda. „Pro mě to byla záhada od samého začátku.“

A ani Lief nedokázal v tu chvíli vymyslet, co by ty divné řádky mohly znamenat. Věděl jen to, že někde v tomhle skleněném labyrintu je i poslední vodítko a že ho musejí najít.

Plní zoufalé energie pospíchali z místnosti do místnosti a všude hledali nějaké znamení, které by jim pomohlo hádanku vyřešit. Ale nenašli nic. Nic než velkolepou prázdnotu.

Posléze zabočili za roh a Jasmína zasténala. „Ale tady už jsme byli!“ zvolala. „Tuhle komnatu jsme už prohledávali.“

Lief s Bardou se rozhlédli kolem a museli uznat, že Jasmína má pravdu.

„Už není kde hledat!“ Bardova unavená tvář byla plná zoufalství.

Tmou za okny se valila hustá mlha, pluly v ní přízračné postavy, které se prsty dotýkaly skleněných zdí a hleděly dovnitř utrápenýma očima. Kolik času asi uběhlo? Lief si musel přiznat, že neví. Ucítíl, že v něm znovu narůstá panika, a tak honem stiskl Pás pod košilí.

„Vodítko je někde tady. To víme,“ řekl a díky chladnému amethystu pod svými prsty dokázal udržet vyrovnaný hlas. „Prostě začneme hledat znovu.“

Šli dál a dál, znovu prohledali každé místečko, dokud nedorazili do knihovny se závěsy, kde s hledáním začali.

„Tuhle místnost jsme už jednou převrátili naruby,“ zabručel Barda. „Určitě nemá smysl...“

Ale stejně museli do knihovny vejít. Nedokázali potlačit nutkání podívat se na svíci, aby zjistili, kolik času jim zbývá.

Lief si dodal odvahy k tomu, co možná uvidí, ale i tak vyděšeně zalapal po dechu, když spatřil, jak nízko už plamínek hoří. Ze svíčky už zbýval jen ždibíček, skoro zadušený hustou hmotou tuhnoucího vosku. Už moc dlouho nevydrží.

„Takhle nemůžeme dál pokračovat,“ prohlásila naléhavě Jasmína. „Musíme rozbít skleněné dveře, sebrat diamant a utéct, Lief, ať říkáš cokoli. A musíme to udělat hned!“

„Obávám se, Lief, že má pravdu,“ řekl Barda s očima upřenýma na plamen.

Lief bezmocně zavrtěl hlavou. Věděl, byl si jistý, že tohle bude hrozná chyba. Jenže copak mají na vybranou? Bylo jasné, že není času nazbyt. Už nemohou znovu prohledávat palác. Ani dlouze přemýšlet... Jasmína začala pobíhat po místnosti a hledat něco těžkého, čím by mohla rozbít sklo. Nenašla nic lepšího, a tak smetla knihy z nízkého stolku a začala ho odhodlaně táhnout ke dveřím. „Ne!“ vykřikl Lief. „To nesmíš!“ Jasmína se vztekle otočila. „Musím! Copak to nechápeš, Lief? Co je to s tebou? Už je příliš pozdě bát se varování v nějaké staré knize! Nemůžeme získat diamant jinou cestou. Porazila nás Strážcova básnička se svými dvojsmyslnými řečičkami o dvojčatech, která neexistují. Tohle je jediná cesta!“

Znovu se otočila a táhla stůl dál. Po krátkém zaváhání jí šel Barda pomoci. Odstrčil ji stranou, zvedl stůl z koberce a odnesl ho ke skleněným dveřím.

Lief k němu doběhl a naléhavě ho zatahal za paži. Ale proti Bardově síle neměl šanci. Veliký muž ho nemilosrdně setřásl, až se Lief svalil na zem.

„Ustupte,“ řekl Barda rozhodně. „Sklo se rozletí na kusy. Zakryjte si oči.“

Lief si klekl, hlava se mu točila. Barda už zvedal stůl, napřáhl se a chystal se rozbít dveře, když vtom Lief sklonil hlavu. Pod rukama měl měkký koberec s květinami, ovocem a ptáky. Ti dva poustevníci k němu vzhlíželi s vážným výrazem ve tváři. Dva páry očí. Dva plnovousy. Dvě dlouhá, prostá roucha, ovázaná v pase...

Lief vykulil oči. Do tváře se mu nahrnula krev. „Dvojčata!“ vykřikl a s námahou se postavil. „Bardo, zadrž! Dvojčata! Našel jsem je!“

Zoufale ukazoval na koberec, zatímco Barda pomalu spouštěl stůl zpátky na zem a Jasmína si zlostně dupla.

„Byli tu celou dobu!“ chrлил ze sebe Lief. „Sotva jsme si jich všimli, protože byli pod stolem, pod našima nohama. Ale teď to musíte vidět i vy. Poustevníci vypadají úplně stejně. Vypadají jako dvojčata! Ale nejsou úplně stejní!“

Teď už i Jasmína s Bardou stáli vedle něj a zírali na koberec. Lief rozložil papír, který měl zmuchlaný v kapse.

„Jak součet chyb ve dvojčatech,“ přečetl. „To musí znamenat počet rozdílů mezi jedním a druhým poustevníkem.“

„A jsou tam nějaké rozdíly?“ zeptala se Jasmína, která se znepokojeně ohlédla po skomírajícím plamínku. „Kde?“

„Podívejte na ten provaz, co má kolem pasu,“ pobídl je Lief. „Na jednom obrázku je svázaný na levém boku, ale na druhém je zauzlený vpravo.“

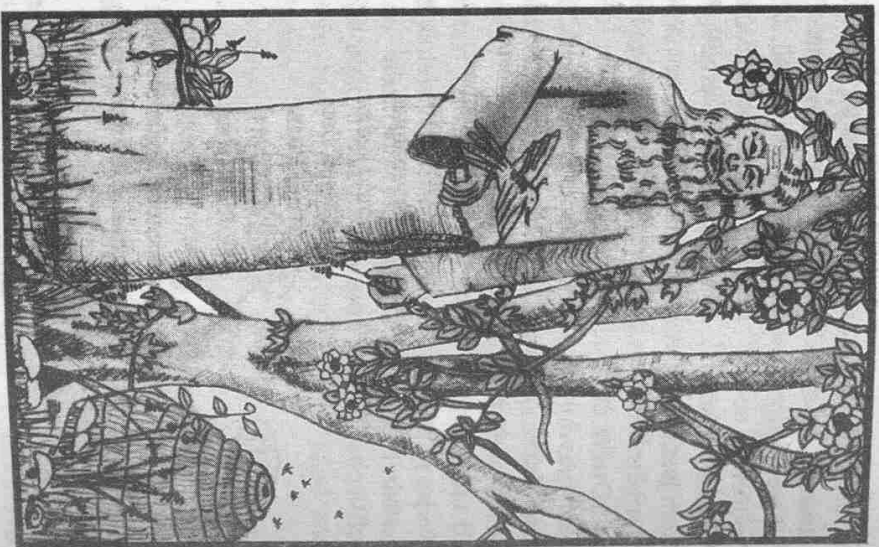
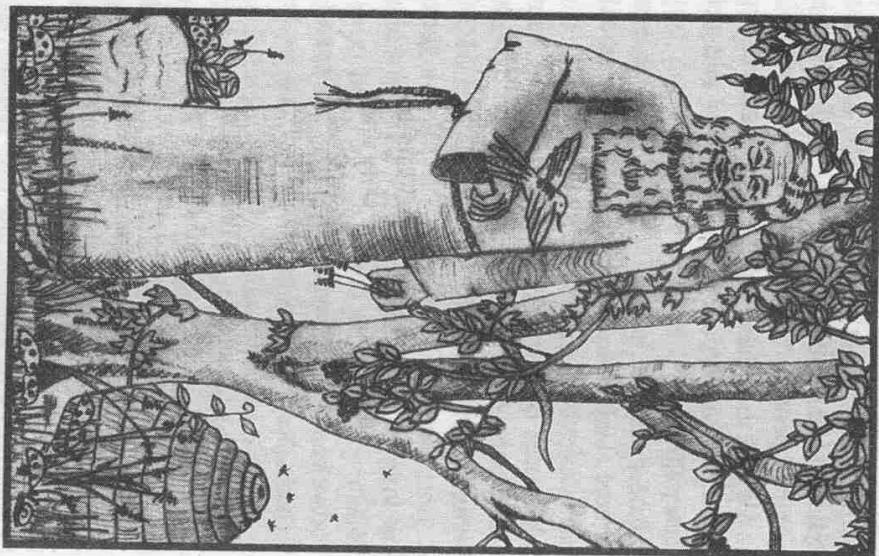
„A ten pták!“ vykřikl Barda. „Na jednom obrázku má chocholku a na druhém ne.“

„Z jednoho úlu vylétá víc včel než z toho druhého,“ dodala Jasmína, která se proti své vůli nechala vtáhnout do hledání. „A podívejte — jeden strom má plody a druhý květy.“

„Muchomůrky na jedné straně mají puntíky, ty druhé jsou hladké,“ upozornil Barda.

„To je pět rozdílů,“ řekl Lief. „A támhle ještě další.“

Jeden strom má v levém horním rohu větvičku s listy, zatímco ten druhý ne. Šest rozdílů.“

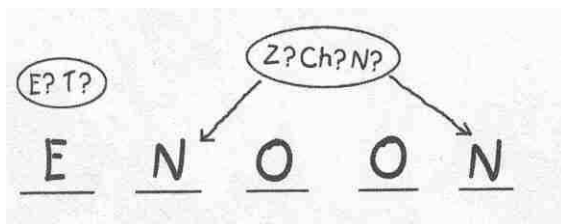
„Poustevník drží na jednom obrázku tři stonky a na tom druhém jen dva! Sedm!“ zašeptala Jasmína. Pečlivě se dívali, ale nic dalšího už nenašli. „Součet je sedm,“ zabručel Barda, jemuž úlevou zhrubl hlas. „Písmeno, které hledáme, je tedy S.“

„Ne!“ Jasmína znovu ukázala na koberec. „Počkej, vidím ještě něco! Ten pytel vedle něj. Jeden pytel má šňůrku. Druhý ne.“

„Máš pravdu!“ zvolal rozčileně Lief. „Osm! Takže písmeno, které hledáme, tedy třetí písmeno Strážcova jména nakonec není S, ale O.“

„Už tam jedno O máme,“ sykla Jasmína. „No jo, je mazaný,“ zavrčel Barda. „Myslel si, že se tím necháme zmást. A skoro jsme se nechali!“

Lief vyplnil poslední mezeru a pak jim papír ukázal.

„Enoon. Jmenuje se Enoon.“ Jasmína se sesula na pohovku za sebou. „Tak jsme to dokázali!“

V úlevném tichu, které následovalo, si Lief najednou uvědomil, že tichá hudba, která hrála předchozí noci, se znovu rozezněla. Nepochybně to bylo znamení, že Strážce už je vzhůru.

Pohlédl na svíčku. Knot nejistě skomíral uprostřed jezírka z roz-taveného vosku. Plamen každou chvíli zhasne. Ale teď už to nevadi-lo.

Poustevníci na koberci na něj hleděli smutnými očima. Už není důvod ke smutku, mí přátelé, pomyslel si. Už jsme skoro...

A pak to uviděl.

Poustevník držel jednu paži, tu, na které mu seděl ptáček, nad šňůrou kolem pasu. A ten druhý ne.

Lief tupě zíral do papíru v ruce. Hrud' se mu sevřela. Skoro se nemohl nadechnout.

„Lief, co se děje?“ sykla na něj Jasmína. Ale Lief nedokázal odpovědět. Strnule přešel ke skleněným dveřím.

„Řekni to!“ pobízel ho Barda. „Řekni ‚Enoon!'“

Lief si navlhčil rty. „To jméno není Enoon,“ řekl chraplavě. „Je tam devět rozdílů, ne osm. Chybějící písmeno bylo D. To jméno — Strážcovo tajné jméno — je: Endon.“

15. SKŘÍŇKA

Dveře do malé komnaty se neslyšně otevřely. Skleněný stolek se zlatou skříňkou na ně už čekal. Ale Lief, Barda i Jasmína stáli na místě, strnulí hrůzou.

„To není možné!“ zašeptala Jasmína. „Strážce je příliš starý, než aby to mohl být král Endon! Jako by tu byl věky!“

„Žije jako služebník zla už šestnáct let,“ řekl Lief zachmuřeně. „Zlo ho šíří zevnitř. Dnes by ho nepoznal ani můj otec.“ Sevřelo se mu srdce při pomýšlení na to, jak by se asi cítil jeho otec, kdyby zjistil, co se stalo z jeho přítele.

„Jarred vždycky říkal, že Endon je slaboch,“ zavrčel Barda. „Hloupý a slabý. Ochraňovaný před skutečným světem, navyklý na lichotky a moc. Ale přesto ho měl rád a snažil se ho chránit. Zachránil Endona z paláce před jistou smrtí. A kvůli čemu? Pro tohle?“

„Jak mohl otec vědět, že Tora odmítne pomoci?“ vykřikl Lief. „Jak mohl vědět, že se Endon obrátí na temnou stranu, aby získal všechno, o co přišel?“

„Neříkej mu Endon,“ zamumlal Barda. „Už to není Endon, ale Strážce. A zpátky nezískal nic! Nechal se oklamat a využít. Je opuštěný, sám...“

Jasmína zalapala po dechu, oči vykulené dalším zjištěním. „Je sám,“ zopakovala. „Sám! Kde je královna? A kde je následník?“

Ostatní mlčeli. To překvapení i jim na chvíli úplně zatemnilo mozek. Ale teď pochopili, že Jasmína vyslovila skutečně podstatnou otázku.

„Otec říkal, že královna Šarn je silná,“ řekl Lief. „Silná — a odvážná. Žádná zhýčkaná, rozmazlená krasotinka z paláce, jak by se mohlo zdát. Možná tu odmítla zůstat s Endonem, když začal naslouchat Pánovi stínů a stal se Strážcem. Možná vzala dítě a utekla.“

Obrátil se k nim s tváří rozzářenou novou nadějí. „A jestli je to tak, jestli Šarn a následník žijí v bezpečí někde jinde, tak nezáleží na tom, co se z Endona stalo. To následníka musíme najít!“

V tu chvíli odněkud z paláce zaslechl kroky a tlumené vrčení. Blížilo se to. Přeběhl mu mráz po zádech.

„Rychle!“ zamumlal.

Pospíchal do malé komnaty s Bardou a Jasmínou v zádech. Společně přešli ke stolku a zastavili se před ním.

Ale než Lief stačil zvednout ruku, cosi se ozvalo ode dveří. Stál v nich Strážce a ve zbrázděné vyčerpané tváři se mu střídal úžas, zlost a uražená pýcha. Za zády mu vrčely nestvůry.

„Tak,“ vyštěkl Strážce, „odhalili jste mé jméno. Překvapilo vás?“

„Trochu,“ řekl klidně Barda.

Strážce se ušklíbl. Ale Liefovi se zdilo, že hluboko v červených očích zahlédl záblesk skryté úcty.

„Jen jedinému se to zatím podařilo,“ řekl. „A pro něj — pro něj bylo tak těžké unést pravdu, že odmítl vstoupit do této komnaty a vzít si svou odměnu. Odešel z údolí, proklet mě. Řekl, že on a jeho cíl, ať už šlo o cokoli, se nenechá pošpinit ničím, co bylo mým vlastnictvím.“

Lief sebou trhl, protože si uvědomil, kdo tenhle muž musel být. Muž, který cestoval široko daleko po Deltoře, hledal spojence pro svou věc a peníze na zbraně a zásoby. Muž, který je tak naléhavě varoval, aby nechodili do Údolí ztracených. Který vždycky říkal, tak zahořkle, že bitva o Deltoru se musí vybojovat bez krále a bez kouzel. Který jim tak neústupně tvrdil, že jejich hledání je marné.

„Zmar,“ zamumlal a ucítil, jak Jasmína s Bardou vedle něj ztuhli.

Strážce se výsměšně zasmál. „Nikdy jsem nepoznal jeho jméno, i když on nakonec zjistil to moje. Škoda, že nezůstal. Byla v něm nesmírná hořkost a nenávist, která mě hřála u srdce a líbila se i mým zvířatům.“

Pohládl se po vousech a šibalsky při tom pohlédl na společníky. „Budete následovat jeho příklad a utečete?“

„Ne, neutečeme,“ řekl Barda směle. „Vezmeme si svou výhru.“

Lief položil ruku na zlatou skříňku. Pálilo ho za krkem, když se na něj ode dveří upíraly Strážcovy rudé oči. Strážce. Přítel jeho otce Endon, který prošel tak ohavnou proměnou.

A Zmar to celou dobu věděl, pomyslel si rozzlobeně. A přesto nám to neřekl. Ne, nechal si to pro sebe. Tak jako všechno. Nevěřil nikomu. Nikomu, jen sám sobě. Za každou cenu.

Nestvůry u dveří zakňouraly a zavrčely. Lief věděl, že cítí jeho zlost. Byla pro ně jako potrava. Teď není čas přemýšlet o věcech, na kterých nezáleží. Zatlačil na západku. Víčko skříňky se otevřelo.

A uvnitř, spočívající na lůžku z černého sametu, zářil veliký diamant.

Lief popadl drahokam, otočil se a pevně ho sevřel v dlani.

„Odejděte!“ zasyčel Strážce. „Vezměte si svou výhru a jděte!“

Dveře vedoucí ven se otevřely. Do komnaty se vplížila mlha, ze které se nesly tiché, vzdychající hlasy.

„Liefe!“ pobídl ho Barda a snažil se postrčit Liefa k východu.

Ale Lief se ani nepohnul a cítil, jak se mu do tváří hrne krev.

„Proč se zdržuješ?“ zavrčel Strážce. „Nestačí ti, že jste vyhráli? Chceš se mi ještě vysmívat?“

„Podvedl jsi nás,“ vykřikl Lief a hlas se mu třásl vzteky. Natáhl ruku s klenotem, který se mu blýskal v dlani. „Tenhle drahokam je možná diamant, ale není to diamant z Kouzelného pásu Deltory!“

„Nikdy jsem vám neslíbil nic jiného než to, co bylo ve skříňce!“ bránil se zarputile Strážce. „Jasně jsem vám řekl: ‚Můžete si vzít svou výhru a jít.‘ To je vše.“

„Řekl jsi nám, že tvůj poklad je diamant z Kouzelného pásu Dekory,“ trval na svém Lief. „A skutečný drahokam tady byl, když jsi nám prve ukázal tuhle komnatu. Ale teď je pryč.“

Udělal krok dopředu a nevšímal si vrčení bestií. „Vzal jsi ho, jakmile jsme vytáhli paty z knihovny a začali prohledávat další části paláce,“ vykřikl. „Vyměnil jsi ho za jiný kámen, abys nepřišel o svůj nejcennější poklad dokonce ani tehdy, kdybychom náhodou vyhráli.“

Strážce přimhouřil oči. „Jak to můžeš vědět?!“ rozkřikl se.

„Nezáleží na tom, jak to vím,“ vykřikl Lief. „Důležité je, že jsi lhal a podvedl jsi nás. Ty, který tak lpíš na dodržování pravidel.“

„A vy jste hráli podle pravidel?“ poškleboval se Strážce. „Ano! Vzal jsem si svůj poklad ze skříňky a skryl ho venku v mlze. Drahokam, který jsem dal do skříňky místo něj, by měl víc než uspokojit vaši chamtivost.“

Zadýchaný zlostí přistoupil k nim a zvířata u jeho nohou zavrčela. „Ale kdo mě pozoroval?“ vyštěkl.

„Kdo ukradl diamant z úkrytu, jakmile jsem se otočil zády? Čtvrtý z vaší skupiny. Ta, která odmítla hrát hru. Která předstírala, že odchází z údolí!“

„Nerida?“ vydechl Lief. „Ale... o tom jsme nic nevěděli!“

„To říkáte vy,“ ušklíbl se Strážce.

„Samozřejmě, že jsme to nevěděli!“ Jasmína už stála ve dveřích, skoro skrytá v husté mlze. „Kdybychom to věděli, myslíš, že bychom plýtvali časem na tvou pitomou hru? Kde je? Kam šla?“

Strážce pokrčil rameny. „To vám může být jedno,“ řekl. „Svou výhru máte.“

Lief se zaťatými pěstmi udělal krok vpřed. Zvířata zavrčela.

„Liefe, ne!“ okřikl ho Barda. „Zapomeň na to. Musíme se pokusit najít Neridiny stopy. Ted' už bude několik hodin cesty daleko.“

Ale Lief si ho nevšímal. Jeho oči se upíraly na Strážce. „Kde je Nerida?“ zeptal se potichu. „Neopustila údolí, že? Ty víš, kde je, a víš i to, kde je diamant.“

„A i kdybych věděl,“ opáčil Strážce se stejným klidem, „neřeknu vám to. Opravdu si myslíš, že bych vám dal nejdůležitější věc ve svém životě? Věc, která je symbolem přízně mého pána? Věc, která mi přinesla moc a bohatství?“

„Přinesl ti prach a popel, Strážce,“ křikl Lief rozezleně. „Obklopil tě utrpením. Získal jsi ho prohnáním, podvody, krádeží a násilím. Leží na tobě jeho prokletí. A v hloubi srdce to víš.“

V červených očích se cosi zachvělo. „Kdo jsi?“ zamumlal Strážce. „Kdo jsi, že toho tolik víš?“

„Četl jsem Kouzelný pás Deltory, stejně jako ty.“

„Myslím, že je v tom něco víc,“ řekl Strážce. „Myslím, že vy jste ti vyvolení! Ti, o kterých mi řekli.“ Kývl na Jasmínu a ruka se jí navzdory vlastní vůli zvedla a stáhla čapku z hlavy. Černé, zcuchané vlasy se jí vyvalily na ramena.

Strážce se zlomyslně usmál. „A tak jsem se nechal oklamat,“ řekl. „Ten černý pták určitě zůstal venku, nad mlhou. A ten čtvrtý člen vaší skupiny, ta zlodějka, vás jen sledovala, aby těžila z vaší chytrosti. Ach — skoro jsem si vás nechal proklouznout mezi prsty.“

Jeho červené oči se znovu obrátily k Liefovi. „Dej mi ho,“ nařídil mu. „Dej mi Kouzelný pás!“

Lief ucítil, jak se mu ruce samy pohnuly k Pásu. Prsty našly jeho zapínání. Na čele mu vyrazil pot, snažil se ruce odtáhnout od spony a vší silou vůle je přitiskl k drahokamům, které zdobily medailony. Ruka přešla topas, rubín, opál... a spočinula na lazuritu, nebeském kameni a velkém talismanu. Obtočil kolem něj prsty a pevně ho sevřel.

„To tě neochrání,“ zavrčel Strážce. Vykročil vpřed, Závist, Chamtivost, Nenávist a Pýcha mu vrčely a slintaly v patách. Sáhl po něm a jeho kostnaté ruce sevřely Pás jako mocné drápy.

Oči mu vítězoslavně zazářily a pak se najednou rozšířily, plály a plály jako ohnivé jámy. Lief do nich s vyděšením upřeně hleděl a zdálo se mu, že vidí v plamenech probleskovat tisíce obrázků.

Ale Pás byl ledově chladný.

Strážce otevřel ústa v bolestném výkřiku. A nestvůry — ty poskakovaly kolem něj, vyhazovaly hlavami a vyly, natahovaly se na provazech a snažily se od něj odtrhnout.

Lief se zapotácel. Byl volný. Kletba byla zlomena. Strážce padl na kolena, hlavou pohodil dozadu, stále přilepený rukama k Pásu, jako by se ho nemohl pustit. Závist, Chamtivost, Nenávist a Pýcha se na něj vrhly v záchvatu zuřivosti. Měly pěnu u huby, hroživými zuby roztrhaly jeho šaty na cáry, aby se mohly zakousnout do svaštělého šedého masa pod nimi.

Teprve pak Lief s hrůzou zjistil, co se pod šaty skrývalo. Strážce měl na prsou čtyři obrovské nafouklé boule. Vyrůstaly z nich pulsující, masité provazce, které se kroutily a plazily jeho rukávy až na nateklá temena rozdivočelých zvířat. Strážce nazýval Nenávist, Chamtivost, Závist a Pýchu svými mazlíčky, ale ve skutečnosti byly jeho součástí. Byly to odporné výrůstky jeho vlastního těla.

„Pusťte mě!“ křičel Strážce. „Sežerou mě zaživa! Přetřižni ty provazy! Prosím!“

Lief měl okamžitě meč v ruce. V uších se mu rozléhaly výkřiky muže a řev krvelačných bestii spolu s výkřiky hrůzy jeho společníků. Celý roztřesený se otočil ke kroučícím se provazcům masa a jediným švihem meče je přetřel.

Z ran vytryskla žlutozelená tekutina. Provazce se svíjely a jejich useknuté konce sebou hrozivě mrskaly. Nestvůry se zakymácely a padly na zem. Ještě chvíli sebou vleže škubaly a pak znehybněly.

Strážcovy prsty povolily. Jeho usychající tvář se obrátila k Liefovi. Ohýnky v červených očích uhasínaly.

„Diamant...“ zachroptěl. „Vezměte si ho. Je u ní. Tam, kde leží. Potok...“

Zhroutil se a padl na záda. Lief, Jasmína a Barda se otočili a utíkali.

16. ODPOVĚDI

Nerida ležela v potoce, tváří nahoru, a přes její nevidoucí oči tekł pomalý proud. Vlasy splývaly po kameni, o který se uhodila do hlavy. V otevřené dlani studené, dávno vychladlé ruky ležel veliký diamant.

„Zřejmě ji nezabil Strážce,“ zamumlala Jasmína. „Měla prostě smůlu, že zakopla, když běžela přes potok. Byla to náhoda, nešťastná...“

Zarazila se, protože si vzpomněla, co jim Lief četł, pohlédla na něj a skousla ret. „Promiň,“ zamumlala. „Kdyby bylo po mém, nepochybně bychom tu takhle — nebo tak nějak — leželi my. To prokletí — je mocné.“

„Dost silné, aby Strážce věděl, že se nemusí bát krádeže,“ řekl zamračeně Barda. „Mohł se spolehnout, že diamant odvede svou práci dřív, než zloděj stačí utéct z údolí.“

„Pozor!“ vykřikla Jasmína, když Lief sáhl do vody.

Ale Lief zavrtěl hlavou. „My se nemusíme ničeho bát,“ řekl. Pás se mu zahřál kolem beder, když zvedal veliký mokrý drahokam z vody.

Když si sundával Pás a pokládal ho na zem, mlha, ve které se to hemžilo stíny a plná šepotu vířila kolem nich. Šest drahokamů se třpytilo v ocelových medailonech. Už jen poslední medailon čekal, až do něj přijde ten správný kámen.

Lief zatlačil veliký diamant do medailonu. S tichým cvaknutím vklouzl na své místo. Na místo, kam patřil. Pás byl úplný.

Chvilku bylo neuvěřitelné ticho. Pak to šeptání začalo znovu. Teď ale hlasitěji. A ještě hlasitěji. Mlha se zavlnila, nakupila se do sloupců a spirál, zvedla se ze země a začala stoupat nahoru mezi stromy, jako by byla živá. A jak se zvedla, zůstaly zde jen postavy, které mhouřily oči v pročištěném ovzduší. Muži, ženy a děti si v nevěřicné radosti prohlíželi ruce, které se jim začaly zahřívát, šaty, jimž se začala vracet barva, i jeden druhého.

Pak se ozvala veliká rána a řinčení, jako když se rozbije sklo. Během okamžiku bylo údolí zaplaveno barvami a oslnivým světlem.

A když se Lief, Barda a Jasmína podívali znovu, byly tu stovky, tisíce lidí, kteří se radovali mezi stromy pod modrým nebem. Už nebyli šedí, bezvládní a bez výrazu, ale plní barev, tepla a života.

Většina z nich byla vysoká a štíhlá, s podlouhlými, hladkými tvářemi a pod sešikmeným obočím jim zářily tmavé oči. Černé hedvábné vlasy jim splývaly po zádech, dlouhé rukávy jejich šatů se dotýkaly země. Když si je Lief užasle prohlížel, skoro neschopen uvěřit vlastním očím, vzpomněl si na Strážcova slova.

První z mých lidí — vlastně většinu z nich — ke mně přivál velký víchř a pýcha, která způsobila jejich pád, je stále čerstvá v jejich duších...

A pak to pochopil. Tohle byl ztracený lid Tory.

Společníci se procházeli davem a všude se k nim znovu natahovaly ruce. Ale teď byly ty ruce teplé, vděčné, plné života.

Lidé z Tory bloumali Údolím ztracených tak dlouho, jak byl Lief naživu, a přesto nezestárli ani se nezměnili. Starci, lidé ve středním věku i ti mladí zůstali stejní jako toho dne, kdy porušili svůj slib. Lief, Barda a Jasmína chodili mezi nimi a pořád dokola poslouchali příběh o jejich pádu.

Kouzlo tunelu chránilo Toru před zlem tak dlouho, že si Torané začali myslet, že jsou stejně dokonalí jako jejich město a že každé rozhodnutí, které učiní, bude správné. Když dostali zprávu od Endona, zvážili ji stejně jako všechno ostatní: bez vášně, bez nenávisti, bez zloby. Ale také bez srdečnosti, lásky a soucitu.

„To rozhodnutí se nám nezdálo být zradou věrnosti,“ mumlal mladý muž, který držel za ruku malé dítě. „Připadalo nám rozumné a spravedlivé. Protože pro nás byl král cizincem. Dokonce i Torané, kteří odešli do Del s Adinem, a ti, kteří šli později, se už dávno stali součástí života paláce v Del. Přestali být spojením mezi našimi městy.“

„Ale v naší pýše jsme zapomněli na kouzlo, na němž byla naše síla založena,“ povzdechla si stařena v šarlatovém hávu, vysoká a vzpřímená. „Starodávná přísaha, spolu s kletbou, kterou v sobě obsahovala, byla stále stejně silná. S tím jsme nepočítali, protože v té době jsme se dívali do budoucnosti, ale nikdy ne zpátky. Od té doby jsme tady mnohé pochopili.“

Společníci se vraceli mezi stromy k mýtině, na níž stál palác, a dav je tiše následoval. Když se k těm místům blížili, Liefovi připadalo, že sní. Každou chvíli by se mohl vzbudit. Každou chvíli možná uvidí palác, který se třpytí jako klenot, a Strážce, jak na něj upírá své červené oči a blíží se k nim rozvířenou mlhou.

Ale palác byl pryč, jako by tam nikdy ani nestál. Na jeho místě stála malá dřevěná chatrč. Kolem ní rostly květiny a divoká tráva a ve dveřích stál muž s plnovousem v hrubém rouchu, které měl kolem pasu převázané krouceným provazem. Jeho smutné oči se setkaly s Liefovými. Byly mu velmi povědomé.

Na paži mu seděl černý pták. A v jeho dlani se choulila malá, šedá chlupatá kulička.

Než Lief stačil cokoli říct, Jasmína vyběhla napřed s radostným výkřikem. Krej jí letěl v ústrety a Filli k ní se štěbetáním poskakoval. Sešli dolů z okraje skály, hned jak se zvedla mlha, a trpělivě čekali u svého nového přítele. Ale teď uviděli Jasmínu a už nedokázali čekat ani chvíličku.

Všichni společně vykročili k cizinci.

„Ty jsi ten poustevník — poustevník vyobrazený na koberci,“ řekl Lief.

Muž přikývl.

„A také jsi Strážce.“

Muž si položil ruku na prsa, jako by ho bodlo u srdce. „Už ne. Díky vám,“ řekl potichu.

„Ale — ty nejsi Endon, že ne?“ Lief už znal odpověď, ale chtěl ji slyšet nahlas.

Muž se usmál. „Ne, nejsem. Jmenuji se Hloubák. Kdysi jsem býval boháč, to je pravda. Vážený muž a velice spokojený. Ale nebyl jsem žádný král. Byl jsem jen majitel hostince v městě jménem Ritmer, daleko odtud. Bandité jednoho dne přepadli město, vyvraždili mou rodinu a vzali mi můj hostinec. Myslím, že Pán stínů měl pro něj jiné využití.“

Společníci si vyměnili pohledy. „Nemluvíš o Hostinci U šampióna?“ zeptal se Barda.

„Vy ho znáte?“ řekl Hloubák. „Ano. Hostinec U šampióna kdysi býval můj. Vždycky jsem měl rád hry.“

Jeho ústa posmutněla, když uviděl, jak se společníci zachvěli. „Ted' jsou hry v Ritmeru o něčem úplně jiném, jak jsem slyšel,“ řekl. „A hostinec je mnohem větší, vedený v úplně jiném stylu než za mých časů a za jiným, úplně jiným účelem.“

Zhluboka si povzdechl. „Ale v té době jsem neznal plány Pána stínů. Všechno se to stalo dávno předtím, než ovládl Deltoru. Dřív než se Endon stal králem. Nevěděl jsem nic, a když došlo k tragédii, bylo mi jedno, co se mnou bude. Utekl jsem z Ritmeru do tohoto údolí, kde jsem hledal útočiště a pokoj.“

Sklonil hlavu. „Ale klidu jsem nedosáhl. Mé utrpení a zlost vy- cítil a využil ten, kdo ví, jak je využít nejlépe. Zprvu jsem nevěděl, že on je ten, kdo způsobil moje potíže. Později, jak mě zasypával dary, už se zdálo, že na tom nezáleží. Řekl jsem vám, jak to bylo. Pýcha, závist, nenávisť a chamtivost ve mně bujely. A jak šel čas, stal jsem se tím — co jste viděli.“

Znovu se rukou dotkl srdce.

„Ale proč jsme si kvůli tvojí hře — Strážcově hře — měli myslet, že se jmenuješ Endon?“ zeptala se Jasmína. „Proč zrovna tohle jméno otevřelo dveře?“

„Pán stínů si to přál,“ řekl jednoduše Hloubák. „Od samého začátku chtěl, aby každý, kdo si sem přijde pro diamant, byl oklamán. Aby si myslel, že král Endon se odvrátil na temnou stranu a stal se jeho sluhou. Jako Strážci mi ta myšlenka připadala — zábavná. A jak už jsem řekl, vždycky jsem měl rád hry. Tahle moje vlastnost se nezměnila.“

Pohlédl na ně se zachmuřenou tváří. „Než jste přišli vy, pouze ten muž s jizvou ve tváři — Zmar — vyřešil mou hádanku. A mělo to na něj ten nejlepší účinek, jaký si Pán stínů mohl přát.“

Přelétl očima místo, kde se Torané shromáždili a šeptali si mezi sebou. Napřímil se a zamířil k nim, aby si s nimi promluvil.

„Díky tomu jsme zjistili jednu důležitou věc,“ řekla Jasmína, jakmile osaměli. „Znamená to, že Pán stínů neví, že je to Endonův následník a nikoli sám Endon, kdo je důležitý.“

„A pokud to ví, netuší, že my to víme také,“ odpověděl zamýšleně Lief.

Hloubák a lidé přicházeli k nim. „Doufáme, že u nás zůstanete a odpočinete si, dokud budete moci,“ řekl Hloubák poněkud strnule, když před ně předstoupil. „Můžeme vám nabídnout jen málo pohodlí, ale tady v údolí je dost jídla pro všechny. A vrchovatě přátelství.“

„To je až až,“ usmál se Barda. „A rádi zůstaneme — na čas. Musíme pohřbít svou společnici, Neridu, a také si o mnohém promluvit.“

Hloubák si rozechvěle povzdechl a celé tělo se mu úlevou uvolnilo. „Neměl bych vám za zlé, kdyby se vám jen samotné to pomyšlení hnusilo,“ řekl. Pak se ohlédl přes rameno k davu. „I oni mi odpustili,“ řekl potichu. „To je víc, než jsem čekal. A mnohem víc, než si zasloužím.“

„Upřímně ti odpouštíme,“ zvolala silnější žena v modrých šatech, která stála v přední části skupiny. „Tvou chybou byla jen zaslepenost, stejně jako tou naší. A my tu zůstaneme tak dlouho, dokud nám to dovolíš, a budeme ti za to vděční. Protože nemáme kam jít.“

„Tóra je dokonalá — jako dřív,“ zvolal Barda. „Čeká na vás!“

Ale lidé lítostivě potřásli hlavami. „Nikdy se nemůžeme vrátit,“ zašeptala žena v modrém. „Kámen v srdci města je popraskaný a už z něj neplápolají plameny. Přísaaha byla zlomena a to zlo se nedá nikdy odčinit.“

Ale dá, pomyslel si Lief. Dá se to napravit.

Byl přesvědčený, že ví jak. Ale ještě nenadešel ten správný čas. Ještě musejí najít následníka Deltory.

Ale kde? Kde je v celém širém království úkryt, ve kterém zůstali Endon, Šarn a jejich dítě tak dlouho v bezpečí? Jak ho může on a jeho společníci najít, když nemají ani ponětí, kde hledat nebo aspoň kde začít?

Na okamžik pocítil beznaděj. Pak se znovu dotkl Pásu, který ho tížil kolem beder.

Najdeme ten úkryt, pochopil. Ať je to kdekoli, jakkoli daleko. Protože už nejsme bezradní. Pás je úplný a ukáže nám cestu.

Sága DELTORA — Země nestvůr a kouzel si získala oblibu mezi dětmi po celém světě a patří mezi nejznámější díla Hnuly Rodaové. Jde o soubor osmi knih, na které ještě volně navazují další pokračování. Děj má spád a je do detailu promyšlen. Poutavá dobrodružství zaujmou nejen děti, ale i dospělé. Pro autorčin styl je typické, že zasazuje do vyprávění hádanky a slovní hříčky. Vtahuje tak čtenáře do hry a nenápadně ho vede, aby se pokoušel na řešení přijít dříve než její literární hrdinové.

Putování tří přátel připomíná Tolkienova Pána prstenů. I oni bojují proti hrozivému nepříteli, cestují ve stálém strachu z prozrazení a jejich plán se zdá podobně absurdní jako úkol Tolkienova hobita Froda zničit prsten. Atmosférou vyprávění je Deltora v mnohém blízká příhodám, které zažívají děti v knihách C. S. Levvisc, a zároveň představuje novodobou paralelu ke starým ságám a příběhům o králi Artušovi a rytířích kulatého stolu.

EMILY RODDAOVA

Proslulá australská spisovatelka Emily Roddaová pracovala dlouho jako knižní redaktorka a vydavatelka. Od roku 1994 se plně věnuje psaní. Vydala zatím pět desítek knih pro děti různého věku a píše také detektivky pro dospělé (pod svým pravým jménem Jennifer Roweová). Její příběhy jsou plné nejen dobrodružství a vtipu, ale i smutku, bolesti a těžkého rozhodování.

Její prvotina Něco zvláštního (Something special, 1984) se stala v Austrálii nejlepší dětskou knihou roku. Později autorka získala toto ocenění ještě čtyřikrát. „Žádná postava z mých knih nepopisuje přesně nikoho, koho znám. Pozoruji však lidi, poznávám je a naslouchám jim, a když přemýšlím o nové postavě, vycházím z jejich zkušeností a při psaní se mi tyto poznatky zpětně vybavují,“ prozradila autorka.

Emily Roddaová vyrůstala v Sydney se svými dvěma bratry a v roce 1973 promovala na University of Sydney. Je vdaná a má čtyři děti, pro které vymýšlela své první příběhy.

Poprvé vydalo nakladatelství
Scholastic Australia Pty Limited v roce 2000.
Grafická koncepce Kate Roweová
Ilustrace na obálce Marc McBride
ISBN 18 650 4231-5 (Scholastic Australia)
Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2000
Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2000
Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2000

Z anglického originálu *The Valley of the Lost* série Deltora Quest 1
přeložila Olga Machútová.

Grafická úprava obálky Marek Jodas
Redigoval Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Boris Lehečka
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo nakladatelství Fragment,
Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod,
jako svou 962. publikaci.

1. vydání, 2005

Sazbu zhotovil Fragment DTP, s. r. o.

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2005

Translation © Olga Machútová, 2005

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozši-
řována bez písemného svolení majitelů práv.

Kontaktní adresa: Radiová 1, 102 27 Praha 10 — Hostivař

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN 80-253-0019-6 (1. vydání, 2005)